

Botos László

Igaz magyarok teendője Újra írjuk történelmünk

Amikor 1995-ben honvisszafoglalásunk 1100 évfordulóján megjelent a Magyarok Krónikája, amelyet megelőzött egy német nyelvű írást, mely figyelembe sem véve a gyönyörű Magyarok Krónikája munkáját elképesztő, hogy alaposabb áttekintés és mélyebb magyar elemzés nélkül, tovább súlykolta az idegenek által kedvelt rólunk magyarokról írt és állandóan hangoztatott igaztalan állításokat. Ez a magyarokról szóló kiadvány tovább rontja hírnevünket. Az ebben olvasottak után Nyugaton szabadon és talán jogosan és hivatkozva írnak rólunk bármit, terjeszthetik nem létező nomád államformánkat, hogy mint rabló és civilizálatlan nép miként irtottuk ki a békés szláv lakosságot. Hiszen ez lényükből adódott, mert amint írja a magyarok a „föld magántulajdonának fogalmát sem ismerik.”¹ Werbőczy István a Tripartitum szerzője rögzítette azokat a törvényeket, amelyeket a magyarság majdnem, mint alkotmányt fogadott el, és évszázadokon át alkalmazta azt, azokkal a népekkel szemben, akiket Dózsa György 1514-es parasztlázadásának leverése után a lázadás következtében szolgaságra kárhoztattak. Andrásfalvy Bertalan idézi: „Kálmán király a rabszolgaságot megenyhítette, . . . az úrbér és a paraszti földhasználati jog elrendelésével.” (Horváth Mihály) „Önkéntes szolga, jobbágygá az lett, aki a győztes magyaroknak önként meghódolván, javaik hasznélvezetében meghagyattak, ezek sorsa jobb, mint akiket fegyverekkel tökéletes szolgaságra vetettek.” (Geroch Illés)² Ez időkből alakult ki az a magyarázat, miszerint a *jobbágy* szó azt jelenti, „hogy ezek a nemesek, akik nem akartak hadba-hívó szóra fegyvert fogni, azt mondták, *jobb az ügyben*. Ezek lettek a nemesi jogoktól megfosztott jobbágyok.”³

1699-ben Erdélyt a Habsburgok bekebelezték. Ekkor a románok azt hitték nyernek valamit, mert ekkor egynéhány román fiatal Bécsben és Rómában képezhetette magát. A német nemesek és egynéhány magyar is rászállt a román kizsákmányolás helytelen és igazságtalan útjára. Főleg a robot napok számát növelték. A Horea, Closca és Crison felkelésnek nemzeti jellege lett. Ennek erejétől II. József megijedt, leverte a megmozdulást és 1785-ben eltörölte a jobbágyságot. Az 1848-as magyar szabadságharcban a román tankönyvek azt állítják, hogy a magyar nemesek nem akarták felszabadítani a románokat. Azokat a románokat, akik fegyverrel foglaltak maguknak földet a magyarok minden további nélkül agyonlőtték.⁴ Jól tudott, hogy a Habsburgokhoz hű katonai és a polgári érdemesők már a szabadságharc kitörése előtti őszen, fellázították a románokat Erdélyben a magyarok ellen, és épp ezek voltak, akik maguk mögött érezve a Habsburg hatalmat, sok helyen megtámadták a földbirtokosokat. Így történt, hogy a hegylakó „mócok” megtámadták a Zalatna, Nagyenyed, Abrudbánya, Verespatak és Gyulafehérvár lakosait, és nem kímélve öldözték halomra őket. A magyar nemzetörök segítséget adva, a mócok földjére törve, a hegyekbe menekült és üresen hagyott lakosság házait

¹ Andrásfalvy Bertalan: *A magyarságkép torzulásai a Világban és bennünk*. Balaton Akadémia Kiadó. 2010. 10.

² Andrásfalvy Bertalan: i.m. 11 old.

³ Tóth Zoltán: *Távlati kép a történelmi parasztságról*. In: Magyar néprajz VIII. Társadalom. Bp. 2000. 67-116. In: Andrásfalvy Bertalan: i.m. 11.

⁴ Szabolcs Ottó: *Külföldi tankönyvek magyarság képe*. Bp. 1990. 136, 162. In: Andrásfalvy Bertalan: i.m. 12.

felgyújtotta. Ezek azok a történelmi események, amelyek az 1848-as harcaink legszomorúbb cselekményei. A magyar szabadságharc leverése után vizsgálatot hajtottak végre a civil lakosság körében történt kegyetlenségek felül vizsgálására és a tettesek előállítására. A bányaigazgatóság román alkalmazottai a kihallgatáson vallották, hogy az iskolában is azt „tanították, hogy a magyarok Ázsiából jött barbárok, ők pedig a nemes Római Birodalom leszármazottai”, és egyben a német-római császárság alattvalói, ők ennek szellemében jártak el a barbárokkal szemben.⁵

A végvári harcaink korában a nemzetközi szinten egy új magyar kép jelenik meg. A bizánci történetírók III. Béla királyunk idejében bennünket, magyarokat bátor, kemény népnek jellemeznek. Bajazid szultán így vélekedik rólunk, hogy a franciákkal együtt: „a földkerekség népei közül a legderékabb nemzet a magyar.”⁶ Mind ez a magyar katonának és tisztjeinek szól. Ugyanerről a harcoló hősiességről írja Aenius Silvio Piccolomini, hogy ha a vérüket nem ontanák, akkor az európai nemzeteknek kellene a vérüket adniok.⁷ A horvát Georgievitz, aki magát Peregrinus Hungarusnak nevezi, így kiált fel (1554): „Melyik bátrabb nemzet, mint a magyar? Ki veti meg annyira a sebeket, ütéseket, verést, veszélyt, mint a magyar?”⁸ Voltaire ugyanakkor így fogalmaz rólunk: „Valamennyi nép között, amely szemünk előtt e történetben elvonult, egy sem volt olyan szerencsétlen, mint a magyar, hiába alkotott benne a természet erős, szép szellemes embereket.” A németek és az osztrákok véleménye a barokk korban hasonló véleménnyel voltak. A tübingiai Lausinus még Európa bátyjának nevez bennünket, de hirtelen egy württembergi német színre lépésétől írja, hogy: „. . . minden, ami rosszat, gyűlölet, félreismerés, neheztelés a honfoglalás óta a magyarokra ráköltött, hirtelen új, szörnyű életre támad. Magyarország Európa sírja, Mátyás dicsősége csak olasz hazugság, a magyar nép maga a Sátán. Nem magyarok, hanem a németek mentették meg Európát.”⁹ Andrásfalvy Bertalan írja, hogy mindez már a Habsburgok gyűlöletének tudható be. Rendszeresen jelennek meg értekezések, röpiratok, gúnyversek és gúnyrajzolatok. A torzképek, amelyek szerzőit jól megfizették, megállás nélkül jelenítik meg a gőgös, zsarnok, népnyúzó magyar nemeseket. Ezzel karöltve egyre nagyobb számban és terjedelemben adnak hangot annak, hogy ők, a németek, azok, akik védik a magyar jobbágyok és az elnyomottak, de legelső sorban a nem magyar jobbágyok érdekeit, a még mindig barbár magyar nemesek kizsákmányolásai ellen. Ezeket a megvetni való jellemrajzokat terjesztik a nemzeti kisebbségek körében, amelyeket a magyarok ellen vetettek be legyengítésünkre. E népek barátjának kiáltva ki magukat.¹⁰ Sajnálatos, hogy ezt a képet alátámasztja a magyar írók nemességét ostromozó versei, novellái, regényei, pl. Petőfi, Ludas Matyi, Mikszáth. Nem szabad eltévednünk e művek a magyarság érdekében születtek, nem a nemzet ellen, de ugyanakkor az ilyen irányú német, tót, román irodalmi művek vitathatatlanul nemzetellenesek. Andrásfalvy professzor e sorok írásakor a délvidéki német író, Müller-Gutenbrunn népszerű regényére, Ország-Hviezdoslav szlovák költőre és Iorga Slavici, Eminescu és Goga román történészekre, közírókra gondolt és kevésbé népszerű alkotásokra, amelyekben a szorgalmas és becsületes művelt szlovák tisztalelkű parasztot mutatja be, szembe a gőgös pénzsóvár magyar nemessel, akik még mindig a szegény románokat

⁵ Andrásfalvy Bertalan: i.m. 12,13.

⁶ u.o. 13.

⁷ u.o. 13.

⁸ u.o. 13.

⁹ u.o. 13.

¹⁰ Eckhardt Sándor: A magyarság külföldi arcképe. In: Mi a magyar? Szerk. Székfü Gyula. Bp. 1939. 104-109. Andrásfalvy Bertalan. i.m. 14.

rabszolgasorban sínylődtetik. Ezután csak egy vigasztaló dolgot említhetünk meg, azt hogy a lengyelek bizalma nem ingott meg irántunk. „Nincs nép, mely a lengyelekkel szokásaira és természetére nézve, annyira egyeznék, mint a magyar.”¹¹ Keyserling egynéhány magyar arisztokrata család bemutatásával tette vonzóvá a magyar úr szimpatikusabb képét. „Magyar úr és a cigány nagyon is együtt jelenik meg a végtelen pusztta háttérével számos könnyebb fajsúlyú divatos német, francia és angol nyelvű regényben.”¹² Mindez még semmi, az alább citált árpádkori legendákban rólunk írt hittérítői véleményéhez képest.

Kivonatok Grandpierre K. Endre: „A magyarok Istenének elrablása” c. könyvéből.

Boldogan tanulmányoznánk a parasztnak és regősöknek a magyarság származásáról, hőstetteiről szóló ősi hagyományait, sajnos a keresztény inkvizíció mindezeket kiirtotta.

Vegyük hát a középkori papok által lejegyzett, már-már szentnek számító iratokat a régi kereszténység előtti magyarok életviteléről, erkölcsi magatartásáról, kultúrájáról, tudásszintjéről, viselt dolgairól *Az Árpád legendák és intelmek vallomásait.* (Budapest, 1983)

Meglehet, némelyek elképzeltetlenné vélik majd, hogy a jelzett legendákban az alább ismertetett rágalomok, hazugságok és gyalázkodások leírtak. Ezért, hogy az esetleges erre vonatkozó kételyeket elhárítsuk, nyomatékosan közöljük: idézeteink hitelesek, betű hívek és a megjelölt helyeken bárki által ellenőrizhetők.

Mert valóban hihetetlen, de igaz úgy. . . becsméri a magyarságot . . . valósággal szörnyetegnek festik őket, emberállati vadállatoknak, bűnös, vak tévelygőknek.

.....

Ámde ha minden alap nélkül hányják a sarat. . . a népre, amely befogadta őket, és amelynek kenyerét eszik; . . . az már elfogadhatatlan és tűrhetetlen. Lehetetlennek tetszik, hogy saját papjai, egyházi igehirdetői gyalázzák és ássák alá, dühödött és aljas ellenségeivel, mint egy kórusban állva ezt a népet, az Isten és az igazság népét, az ókor legendás igazságos szkítáinak egyetlen maradékát. . .

A Nagylegenda kertelés nélkül kimondja, hogy a magyarokat titkos tervek alapján leigázták: „*Kárhozat a tudatlanság fiaira, a faragatlan kóbor népre, mely nem ismerte fel, hogy Isten teremtése, vagyis hát a Pannónia földjén lakó magyarokra*”

„*Az Ószövetség Istene, a bosszúálló (Jehova) letekintett az égből, hogy e tévelygő népet a hamisság útjáról az igazság ösvényére, az elosztatott homályból az örökkévaló jutalmazás reményére vezesse.*” (Árpádkori legendák és intelmek. 23.)

Pogányok voltak-e a régi magyarok?

¹¹ Andrásfalvy Bertalan: i.m. 14.

¹² Eckhardt: i.m. 110-136. In: Andrásfalvy: i.m. 14.

Halljuk ebben a kérdésben is mindenek előtt klerikusainkat, hiszen Isten szolgálainak bizonyos vélekedések szerint igazat kell mondaniuk, isteni törvények tiltják a kétszínű hazudozást, rágalmazást. . .

*„Magyarok barbár nemzete
A hitetlenségben már régóta tévelygett,
S a pogányok szokása szerint
Hiú és szentségtörő babonákat követett.” (Árpádkori legendák, 17.)*

. . . Aki őseit szidja, önmagát gyalázza meg. De hát mi is az a pogány? Miért pogány a pogány? A Magyar Nyelvtörténeti Etimológia Szótár szerint: a „*pogány*” = durva, műveletlen, istentelen, bálványimádó, stb. Szerintük tehát ilyenek voltak a régi magyarok. . . De vajon ilyenek voltak-e? Igazat mondanak-e a kegyes szerzők? Mert még elképzelni is szörnyű, hogy a kegyes szerzők hazugságot, hazugságra, rágalmat rágalomra halmoznak. - Külön filozófiai rejtély miként követhettek szentségtörő szokásokat, hiszen a szentségtörés előfeltétele a szentség: lennie kellett előzőleg szentségnek ahhoz, hogy össze tudják törni. Grandpierre Endre a pogány szót a latin *paganus* szóból származtatja, mely falusi embert jelent. Fontos megemlékeznünk arról, hogy ősműveltségünk egésze valóban a falusi emberek hagyományörzése segítségével maradt reánk. (Tomory Zsuzsa)

„Vallási türelem és tolerancia.”

Főbenjáró bűncselekménnyé vált az évezredes hagyományok szentesítése magyar ősvallás gyakorlása.

Szent István király nagy legendája szerint; - „Géza. . . „*akiket rajta kaptak azon, hogy más utat követnek (nem a zsidókereszténységet), fenyegetéssel és rémítgetéssel törte igába.*” (Árpádkori legendák és intelmek. 27.old.) Rajtakapott, tetten ért bűnözővé vált tehát, aki Magyarországon, magyar felségterületen az ősidőkbe visszanyúló magyar ősvallást – az emberiség egyetemes, szent ősvallását – követte. A megtorló büntetés, fizikailag végbevitt megtorlás mind közönségesen: halál; akit rajta kaptak, hogy ősei hitét követi és őseinek áldoz, s rajtakapás és válogatás nélkül mindenkit, aki vonakodott kereszténnyé lenni – mert a pusztá húzódozás is bőségesen elég volt a megtorlásra – könnyörtelenül kardélre hányták, nem csupán egyénileg, de tömegesen is . . .

Nem lehet örökké hazugságban élni. . . Nem lehet úgy élni, hogy ne tudjuk, mi történik velünk, hogy ne tudjuk, mi történt a múltban velünk, milyen kataklizmákat éltünk át, s ne tudjuk, milyen bűnöket követtek el ellenünk . . . Ősi hagyományaink bizonyossága szerint régi eleink a fény, a világosság, s szabadság fiai és szerelmesei voltak, a Nap Fiai, a Napisten Gyermekei. Árpád-kori legendáink szerzői és korai keresztény papságunk azt hirdeti: Őseink homályban tévelygtek s a kárhozat fiai voltak. . . De vajon világosságban élünk-e azóta? . . . Élhet-e világosságban az, aki nem ismeri a maga múltját, s nem tudja, ki volt, mi volt, mit követett el, és mit követtek el ellene, . . . és honnan származott, kik voltak az elei . . . mindezt nem tudja, mégpedig azért nem, mert minden őseire vonatkozó anyagot konok eltökéltséggel és szívóssággal kiirtottak azok, akik a világosság hozóiként állnak elébe? Miként hozhatják a világosságot azok, akik kioltották a fényeket? . . . Aki világosságot akar, miért támaszt sötétséget? . . . Akinek

igaza van, miért némítja el ellenfelét? . . . Régi igazság: ha elvész az igazság, elvész a világ.

„Minden ország támasza, talp köve a tiszta erkölcs.” (Berzsenyi) Lássuk hát, miként érvényesült a „kereszténységre kényszerítésnél” az igazság törvénye?

. . . . A magyarok a legendák szerint „a kárhozat fiai” (i.m. 24), „szentségtörő szokások” megszállottai. (i.m. 25) „Az irigységgel és gonoszsággal teljes ördög sugalmazottjai.” (i.m. 25) „A pogány nép”, „az ördög csalatás követője.” (i.m. 17.) stb. . . . Vagyis a magyar: bűnös nép: Kegyes legendák, egyházi szövegek, prédikációk évszázadok óta sulykolják a hazai és nemzetközi közhiedelembe a magyar nép bűnös voltát. Egyenes szál vezet innen a területablók propaganda kórusáig és a Rákosi-Aczél¹³ féle bolsevista rendszerek magyar ostromzásáig, bűnös néppé, fasiszta néppé bélyegzéséig. Félelmetes rágalomhadjárat ez, mert aki bűnös és bűnösségét ki is mondják, az olyan, mint az üldözött vad. . . . Még félelmetesebbek a következmények: a bűnösség vádja, mintegy eleve igazolja az ártatlanul bűnösséggel vádolt elleni atrocitásokat, rémtetteket, örökös fenytéseket, csonkításokat, szülőföldjéről való elűzetését, megöletését . . . Hiszen mindaz, amit ellene rágalmozói elkövetnek, nem bűn, hanem igazságtevés, ráfogott bűn megtorlása az erkölcsi világrend helyreállítása.

(. . .)

„Vesztett dühű ellenség” – ként állítják elénk azt a magyarságot, amely felkelt az országban titkon, a kereszténységre térítés ürügyével betódult, s az ország népét irtó, törvényeit semmibe vevő idegen hadseregek ellen, számunkra azonban van valami vigasztaló is ebben a szövegben. Az, hogy ez a veszett düh akaratlanul is képet ad eleink emberfeletti erőfeszítéseiről, halált megvető hősiességéről a hazánkba betolakodott túlerővel szemben. Szent István kis legendája szerint a régi magyarok a kényszerítés ellen azért ragadtak fegyvert, mert „kényszerből el kellett hagyniuk a megszokottat.” (i.m. 17) Mert a gyűlölt, számukra idegen hitre erőltették rá őket, vagyis ősi hitük védelmében . . .

(. . .)

**FELELJENEK TÖRTÉNELMI TÉNYEK ÉS KÚTFORRÁSOK!
ACSÁDI IGNÁC MEGÁLLAPÍTÁSA SZERINT:
TÖRTÉNELMÜNKET ELLENSÉGEINK ÍRJÁK. KORONATANÚINK
KÖZÜL ELSŐÜL NÉVTELEN JEGYZŐNKET, ANYONYMUST
SZÓLÍJTJUK.**

HITELES TUDÓSÍTÁSÁT BETŰHÍVEN KÖZÖLJÜK.

1. (A magyarok) „ősregi népek” (antiquiores gens)
2. Valaha igen bölcsek voltak.
3. Jó szerivel semmilyen bűn nem fordult elő köztük.
4. Arany, ezüst, (igaz) gyöngy annyi volt nekik, mint a földjük folyamaiban található kavics.

¹³ Aczél György kommunista politikus, a Kádár-Rákosi korszakban a kulturális élet legfőbb ideológusa, irányítója.

5. Nem kívánták a másét, mindnyájan a jólétben éltek.
6. „Nem paráználkodtak, egynejtűségben éltek.”
7. Anonymus leírásából kibontakozik az igazságos, szkíták és ókori szerzők által megcsodált világa.
8. A szkíta népet – „Dentumogeroknak” nevezik a mai napig és soha semmiféle hatalomnak az igáját nem viselték.”
9. „A szkíta nemzetet bizony semmiféle uralkodó nem hajtotta igája alá.”
10. „A szkíták Cyrust, szintén a perzsák királyát háromszor 30.000 emberével együtt megölték.”
11. „Nagy Sándort Fülöp királynak és Olimpiadisz királynénak a fiát, aki sok országot harcban leigázott, szintén szégyenletesen megfutamították.”
12. Az igazságos szkíták – magyarok – ókori édeni állapota és vele szelíd jámborsága is levedlett a rájuk törő ádáz ellenség háborúi során.
13. Ugyanis a szkíták keményen bírtak minden fáradságot meg testileg is nagyok, a harcban pedig vitézek voltak.
14. Semmijük nem lehetett a világon, amit ne tettek volna kockára, ha sérelem esett rájuk.
15. S amikor a győzelem az övék lett, éppenséggel nem törték magukat a zsákmány után, mint utódaik közül a mostaniak, hanem csak dicsőséget kerestek maguknak ezen az úton.
16. A fent nevezett szkíta nemzet pedig kemény volt a harcban és gyors a lovon: a fején sisakot hordott, az íjjal, nyíllal különbül bánt, mint a világ összes nemzetei között bármelyik, s hogy csakugyan ilyen volt, azt az utódaikról is megismerhetitek. . . .

Az igazságosság kitüntető minősítésével az ókoriak nem dobálóztak, s hogy az ókori világ egyetlen népe, amelyet ezzel a jelzővel megtiszteltek, egyedül a szkítaság, továbbá az, hogy ezek a tudósítások, híradások csaknem kivétel nélkül olyan kútforrásokból erednek, amelyek a szkítákkal szembeni ellentáborhoz tartoztak. Vegyük figyelembe azt is, hogy a szkíta-magyar azonosságot csupán a hiperkritikus történelemhamisítás tagadja. Foglaljuk össze ezután a régi magyarság (szkítaság) lényegi jellemzőit: - A magyarok sohasem támadnak meg egy idegen népet, azért, hogy leigázzák, és országát a maguk birodalmához csatolják. Az ő céljuk a hadviseléssel kizárólag zsákmányszerzés, védekezés vagy honalapítás. Magyar ember képtelen az állatkínzásra is, annál kevésbé volna kedve embertársait rabigában tartani, felettük zsarnokoskodni és őket gyötörni, amikor „zsákmányért” kalandozott valamerre, a fegyvertelen lakosságot sohasem bántotta; ezt elismeri Sámuel könyvének már idézett részén kívül Schöfl és Almagis is, mely utóbbi csodálkozik azon, hogy a magyarok nem ölik le a foglyaikat, hanem a sebesülteket meggyógyítják és ápolják is.

A magyarok fő elve mind támadó, mind védekező háborúban az élet lehető kímélése. (Pálffy Károly: A magyar nemzet ősvallása. 64)

1. Vitézek, harcközpontúság, bajtársi összetartás.
2. Hivatás tudat és hivatásért élés: a legfőbb életcél és erény, a hazaszeretet, és a haza szolgálata.
3. Köszabadság, népfelség jogon alapuló fejlett népuralom.
4. Társadalmi igazságosság és egyenlőség.
5. Korlátlan vélemény, „gondolat- és szólásszabadság”.
6. Közügyekben való kötelező részvétel.

7. A Napisten-hit ősi magasztos elveinek vallása.
8. Szexuális tisztaság, egynejűség.
9. Vallási- felekezeti türelem és szabadság.
10. Társadalmi össznemzeti egység és összetartás.

Mind az a szenny és magyarellenesség, amit a korabeli szerzetesek, lelki atyáink, írásban ránk hagytak nem tagadható le. Ez tény, mint ez olvasható az Árpádkori legendákban, melyeket Grandpierre K. Endre után idézünk:

. . . Árpád nevét kimondani, leírni Isten ellen való véték volt . . . s ha valamiképpen elkerülhetetlenül szükségessé válik a megemlítése, nevén nevezni, akkor sem szabad.

„Volt akkor egy Géza nevű fejedelem, a negyedik attól számítva, ki a magyaroknak Pannóniába jövedele idején első vezériük volt.” (Árpádkori legendák és intelmek. Budapest 1983. 24.)

A Hartvik féle legenda csaknem szóról szóra elismétli ugyanezt. Tanúsítván, hogy elfogadott séma ez. *„Abban az időben ugyanis, melyben az említett nemzet Isten egyházait pusztította, volt egy bizonyos Géza nevű fejedelem, a negyedik attól számítva, ki a magyaroknak Pannóniába jövedele idején első vezériük volt.” (Árpád legendák és intelmek. 34.)*

. . .Ha lehet még félelmetesebb és vérlázítóbb idézetünk utolsó sora, amely azt állítja, hogy a régi magyarok *„a gonoszság minden mocskában éltek.”* Szörnyű vád ez, szörnyű rágalom, amelyet csak úgy odavetve legcsekélyebb bizonyítás nélkül rákenni egy hatalmas nemzetre, -- Isten elleni véték. (Árpád-kori legendák.)

*„Magyarok barbár nemzete
A hitetlenségben már régóta tévelygett,
S a pogányok szokása szerint
Hiú és szentségtörő babonákat követett.”*
(Árpádkori legendák, 17.)

„Így, az egyház tanai szerint oktatta, ráarkta nyakára a fegyelem (a kényszer) igáját és törvényeit, s a gonoszság minden mocskát a földig lerontotta.” (Árpádkori legendák. 17)

„a faragatlan kóbor nép” (Árpádkori legendák. 23.)

. . . A magyarok a legendák szerint *„a kárhozat fiai”* (24), *„szentségtörő szokások”* megszállottai. (25) *„Az irigységgel és gonoszsággal teljes ördög sugalmazottjai.”* (25) *„A pogány nép”, „az ördög csalatás követője.”* (17.) stb. .

. . . a régi magyarok *„a gonoszság minden mocskában éltek.”* Szörnyű vád ez, szörnyű rágalom, amelyet csak úgy odavetve legcsekélyebb bizonyítás nélkül rákenni egy hatalmas nemzetre, -- Isten elleni véték. . .Az ókor legendás népének az igazságos szkítáknak utóda, maradéka már az ősidőktől fogva kivívta a világ tiszteletét. Miként lehetett ezt a rágalmat rásütni az igazságos, lovagias, egyenes észjárású, nemes

magyar nemzetre. (*Árpád-kori legendák és intelmek*, Bp. 1983, 17, 39)¹⁴

De a Vatikán még mindig nem kért tőlünk nyilvános bocsánatot, amikor, mint írott vád kimerít minden emberi, különösképpen egyházi szerzetestől való elvárást. Ilyen megnyilvánulások, csak nemzetellenes, nem keresztényi gyűlölet lehet, de még nem is említettük az Inkvizíció kegyetlenségeit.

Vatikán már többször is bocsánatot kért olyan „elkövetett” atrocitásokért, és kártérítést is többször fizetett, amiért valóban nem is vádolhatták volna, mert azokban a náci időkben, melyik nyugati állam tudta volna megtagadni, a hitleri parancs megvalósítását? Vagy beszéljünk a papoknak a gyermeki bizalommal való visszaéléséről, az évtizedeken át üzött pedofíliairól?

Ezeztől a szerencsétlenektől is bocsánatot kértek, sok millió dollár ellenében, és legújabbban, mind ennek elismerésére XVI. Benedek pápa rendeletére az elkövető papok kiközösítése lett elrendelve. Pedig ezek a gyalázatok csak egyének ellen történtek, és nem egy nemzet jó hírének, becsületének megrontását tették hamis vádak alapján köznyelvre.

Elfeledve azt a segítséget, amit a magyar nemzet (Szent István) nyújtott a Római-katolikus Egyháznak, amikor nem a keleti Ortodox vallást vállalta fel, mert ez volt a döntő, hogy Szent István melyik oldalra áll a két keresztény egyház egymás közötti ádáz harcának.

Kérjük a nyilvános bocsánatkérés elrendelését, mert a fennmaradt Árpád-kori legendák továbbra is rontják nemzeti becsületünket és valós ki és mi létünket.

Az úgy hirdetett jobbagyvédő Mária Terézia pátense, amely egész Európa legszélsőségesebb birtok szerkezete minden néppusztító következményével, bebizonyítódik, hogy ez Magyarországon egynéhány nagy birtokos korlátlan uralmát jelenti. Azt az elterjesztett képet, hogy a magyarok voltak az urak, és az ország népe pedig a nem magyar jobbagy, vagy nevezhetjük szolgának is, megjelentették az első világháború trianoni béketárgyaláson. Egy francia küldött javasolta Magyarország felszámolását, mert nincs magyar nép, csak magyar urak, a nép szlovák, román, német, horvát és szerb. Ezzel a képtelen gondolattal írja Andrásfalvy, hetven évvel később találkozott: „1989-ben a Taizé szellemben megtartott ökumenikus ifjúsági világtalálkozón, melyet Pécsen tartottak (. . .) lakásomon két francia, két szlovén, két lengyel és két szlovák fiatalnak adtam szálást három napon át. Minden este együtt vacsoráztunk velük, a két szlovák kivételével. Bucsuzáskor a két Bártfa környékről jött fiatalember a lengyelek tolmácsolásával elnézést kért tőlünk, hogy nem ültek le közénk 'mert mikor eljöttünk, -- mondták -- öregjeink arra figyelmeztettek minket, hogy most abba az országba utazunk, ahol azok a nagyurak, grófok és bárók élnek, akik minket ezer esztendőn át elnyomtak és gyilkoltak, de most már látjuk, hogy maguk (én és feleségem) nem grófok.' Ezt a hihetetlennek tűnő történetet évekkal később elmondtam egy egyetemi barátomnak, aki 1946-ban szökött át a szlovák határon Magyarországra és történész kutatómunkáját a cseh-magyar kapcsolatoknak szentelte (. . .) 'Pár évvel ezelőtt,' -- idézte fel a maga hasonló élményét, -- 'Prágában hazaindulásomkor az állomáson beszélgettem egyik cseh kollégámmal magyarul. Egy idős úr sétált arra, megállt mellettünk, figyelt egy ideig, majd megszólalt csehül: >Önök magyarul beszélnek?< >Igen,< -- feleltem. >Önök magyarok?< >Igen, én az

¹⁴ Grandpierre K. Endre: *A magyarok Istenének elrablása*. Budapest. 1993.

vagyok,< válaszoltam. >Akkor Ön gróf?< hangzott a meglepő kérdés.”¹⁵ Az ilyen hamis történelem fejleszti ki a legmélyebb, leghatásosabb nemzetek közötti ellenességet. Ezért zsidó példára javasoljuk az EU-nak, hogy hassanak oda, hogy minden nemzet csak a valós történelmet taníthassa, és ha kell, írja át a hazug történelmét igazgá. Itt idézem a *Újra írni a történelmet* c. cikkemből (2000)

„2000, április 28-án, az Associated Press Washington Times-ban, Karam Zeina részéről egy cikk jelent meg Israel Urges Syria to rewrite its Anti-Zionist History Books címmel. (Izrael sürgeti Szíriát újra írni a Zionista-ellenes történelmi könyveit.)

Shraga Rivka, az izraeli kultuszminisztérium szószólója írja, hogy Szíria és Izrael béke kialakítása érdekében, Szíria írja újjá a történelmét, mint azt Egyiptom és Jordánia tette, miután békét kötöttek Izraellel. „Mind az ideig még nem valósul meg egy békeszerződés, a legkevesebb, amit elvárunk ez a szíriai iskolakönyvek 'pontossága' a történelmi valósághoz.”

Ugyan ebben a szellemben mi magyarok mi is elvárjuk – sőt követeljük – a szlovákoktól, szerbektől, románoktól és az osztrákoktól is, hogy állítsák le ők is a magyarellenes iskolai oktatást és a magyarellenes újságjaikban való gyűlölet szítását, mert mindaddig, amíg ez fenn áll, Európában nem lehet hosszantartó megbékélésről beszélni.”

Egy 1990-es romániai keresztény magas rangú ökumenikus gyülekezetről a professzor így számol be. Az egyik magyar katolikus főpap megkérdezte a román ortodox püspököt, hogy mikor kapják vissza az erdélyi katolikus és görög katolikus magyarok elkobzott ingatlanait, aminek visszaadását a bukaresti Nemzetgyűlés megszavazta. A körülbelüli válasz így hangzott: „Te magyar vagy, hát tudnod kell, hogy Ti voltatok az urak, a nép pedig román. A nép verejtékével és vérével épült itt fel minden, ezért az természet jogon is minket illet.”¹⁶ Ez, hogy ki volt az úr és ki volt a nép, román, szlovák, horvát, ruszin, csak a XVII. és a XVIII. században, Habsburg híreszteléssel és iskolázáson terjedt el Európában, miszerint ott magyar nem is létezett volna. A közel négyszáz éves Habsburg népek elnyomásának kitárgyalására itt nincs alkalmunk, csak annyit mondhatunk ez idő alatt többször is megpróbáltunk szabadulni a Habsburg iga alól. Ez a magyarázat arra, hogy a Habsburgok miért nem voltak teljesen a török kiűzés támogatói. Hisz a Habsburgok voltak, akik megtörték a középkori Magyarország nagyságát és így erejét is. A Habsburg elleni többszöri felkeléseink leverése után, a felkelés vezetői a töröknél kerestek és találtak menedéket. A mohácsi csatavesztéssel különösen a keleti országrészek lettek kiszolgáltatottá a töröknek.

A Habsburg ellenes Szapolyai János párt, a Habsburg Ferdinánd elleni harcban több emberáldozatot követelt, mint a mohácsi veresség. Amikor Fráter György szervezésében, az erdélyi és császári hadak közösen támogatták a törököt, Castaldo Ferdinánd parancsára orvul meggyilkoltatta a barátot (1551). Castaldo, mint régi jó barát érkezett látogatóba, ezért előtte Fráter György megnyitotta a várkapuját és így történhetett az orvul való meggyilkoltatás.¹⁷

A XVI. században a beinduló török ellenes harcok időszakában, még nem teljesedett ki a nagymérvű magyarellenség, amit később sajnos nagyon felszítottak. Ez időben csak arról értesülünk, hogy a védőharc címén, az országba behelyezett

¹⁵ Andrásfalvy Bertalan: i.m. 15.

¹⁶ u.o. 16.

¹⁷ u.o. 17

német zsoldosok egymással, és a törökkel versenyeznek a pusztításban és a rablásban. A zsoldosok az elmaradt zsoldjuk fejében is falvakat és templom kincseket rabol, és erőszakolja meg a nőket, kik nem tudtak időben elmenekülni. A király nem tartja be koronázási esküjét. Nem az ország hagyományos történelmi alkotmányával uralkodik. Az országot meghódított gyarmatként kezelik. Ez az uralkodási mód mindenben megegyezett a törökkel. Ezért a XVII. században kirobban az első szabadságharc, éppen a bécsi kormányzat ellen, a fémjelzett Bocskai felkelés. Ezt követte 1619-ben a Bethlen Gábor felkelés, amely török protektorátus alatt Erdély fénykorát éli. Ez időből az egyetlen fennmaradt okmány, vagy titkos feljegyzés szövege, amely II. Ferdinánd király az osztrák, cseh és a spanyol főhivatalnok részvételével zajlott, e tanácskozáson a résztvevők arra a következtetésre jönnek, hogy a megújuló belső háborúk megszüntetésére helyezték vissza a magyarok történelmi törvényeit. De az utolsó pillanatban, egy váratlan javaslat hangzott el a spanyol követ javaslata alapján, amely eszme előidézője lett a magyar nép kiirtásának. A spanyol trón az időben a Habsburg dinasztia egy másik ága volt. Mivel a magyar király, II. Ferdinánd német császár is, aki nem bízott a Bethlen Gábor elleni harc sikerében „mert a magyar katonaság nagyon jó és erős”, -- a spanyol segítségben és még abban bízott, hogy arannyal a törököt vissza lehet tartani és ekkor a jelenlevő Wallenstein herceget megbízta az általános támadás megindításával, és „kezdjen 12 éves kortól mindenkit megöletni, aki magyarul beszél, akiket még is életben hagynak borotválják le a haját és homlokukat szurokkal bekenve, jelöljék meg. A kipusztuló lakosság helyébe pedig a magyarokat pótolva más nemzetiségű népeket kell letelepíteni.” A szöveget először Hormayr a bécsi rendőr alkalmazott folyóirattal közölte 1828-ban, Bécsben, de kézírata másolatokban már magyar reformerek körében ismeretes volt.¹⁸

Kemény János támogatás ígéretére megtámadta Nagyszőlösön a nagy fölényben levő törököt, a közelben tartózkodó Montecuccoli-tól nem kapta meg az ígért támogatást. Így elesett a török túlerővel szemben, 1662-ben. Hasonlóképpen nem segítettek a két Zrínyi Miklóst sem, Szigetvárnál, sem a költő diadalmas téli hadjárataánál 1664-ben. Ugyanígy, amikor a szultán megtámadta Zrínyi-Újvárt, Montecuccoli megint csak távol maradt, nem segített.

Amikor Montecuccoli Szent Gotthard-nál fényes győzelmet aratott a törökön, akkor a császár megbízottja, Reningen nagyon töröknek kedvező békét kötött Vasváron, 1664. augusztus-án. Nagy elkeseredést okozott nekünk, magyaroknak, mert török kézen hagyta Érsekújvárt és Nagyváradot. A bécsi udvar azért örvendezett a gyors vasvári békekötésnek, mert ebben látta Magyarország erejének megtörését. Portia herceg Gremonville francia követnek adta tudtul, hogy ez azért történt így, hogy a két vár elvesztésével, mert e döntéssel továbbra is a magyarok urának mondhatja magát, így megakadályozza őket abban, hogy valaki mást válasszanak királyuknak. „A magyarokat csak a töröktől való félelem tartja féken, s ha nem félnék, akkor elszakadnának az uralkodó családtól.” -- jelentette Sacredó követ 1665-ben.¹⁹ Más szóval Bécs jobban félt a magyaroktól, mint a töröktől. Ugyanez állt a törökre is. Ez érthető is és nyilvánvaló volt, mert a magyarok hazájukat, családjukat védtek minden erejükkel saját földjükön, míg a német és császári hadak távol hazájuktól hódító háborút viseltek ellenünk.

Török értesülés szerint, az a hiedelem fékezte, bizonytalanította a törökök bizalmát a Szent Gotthárdi csatában, hogy Zrínyi Miklóssal és annak elszánt védőivel

¹⁸ Dümmerth Dezső: *A nemzethalál víziója és Trianon*. Trianon Kalendarium, 1998. 15. In Andrásfalvy i.m. 18.

¹⁹ Andrásfalvy Bertalan: i.m. 19 old.

kell megküzdeniük. A költő hadvezér halálának körülményei nem bizonyítottak abban, hogy a vadkan ölte volna meg. Inkább az a bizonyosság, hiedelem terjedt el, hogy orrgyilkos golyójától halt meg. Az bizony már nyilvánvalóbb, hogy egynéhány év múlva, a vérbíróság ötlette volna meg, a Wesselényi összeesküvés következtében, „miután az egyesült magyar-német seregek a Szent Gotthárdi csatában Zrínyi Miklós, gróf érdeméből döntő győzelmet arattak a török felett, I. Lipót kormánya a magyarok kárára megkötötte a vasvári békét, nehogy a török Bécs ellen támadjon. A szégyenteljes béke Magyarországon olyan felháborodást keltett, hogy még a Habsburg házzal lojális főurak is I. Lipót császár ellen fordultak. Az ország vezetői úgy látták, hogy Lipót nem teljesítette királyi esküjét az ország megvédését és ezért elhatározták, hogy az ősi magyar alkotmány és az Arany Bullában foglalt jogaik alapján helyette megértőbb uralkodót keresnek.

A szervezkedő csoport tagjai a nádor, az esztergomi érsek, az ország főbírája, az erdélyi fejedelem és sokan mások tárgyalni kezdtek a külföldi hatalmakkal.

A bécsi rendőrség fölfedezte az összeesküvést. A két vezető: Wesselényi Ferenc, gróf, az ország nádora és az esztergomi érsek időközben meghalt. Zrínyi Miklós, gróf, a kiváló hadvezér gyanús vadászbaleset áldozata lett. A többi vezetőt, Nádasdi Ferenc, gróf, országbíró, Frangepán Ferenc Kristóf, gróf, és Zrínyi Péter, gróf vezetőket letartóztatták. A három vezető főurat az osztrák bíróság halálra ítélte, 1671. április 30-án Nádasdit Bécsben; Frangepánt és Zrínyit Bécsújhelyen lefejezték. Több más letartóztatottat bebörtönöztek, mindannyiuk vagyonát elkobozták. Zrínyi Péter leánya Ilona elmenekült, de fiát elfogták, és ausztriai pincebörtönbe vetették, ahol nevéből is megfosztva „Gnädige Péter” néven halt meg a Zrínyi család utolsó férfi tagja. A Zrínyiek szabadság vágya Zrínyi Péter elmenekült leányában Zrínyi Ilonában és annak fiában, II. Rákóczi Ferenc fejedelemben élt tovább.”²⁰

Ha az emberi aljaság és a Habsburgok félelme és kegyetlen bosszúja ilyen hosszan tartó szenvedésre tudott kárhozottatni egy embert, csupán neve után való félelmükben, akkor minden további nélkül feltételezhetjük azt, hogy ugyanilyen büntény elkövetésére, a világosi fegyverletétel után hozott aradi tizenhárom tábornok és az első felelős miniszter elnök kivégeztetésének ítélet hozatala után, letagadhatták, azt a következő büntényüket is, hogy Petőfi Sándort és honvéd társait, valahová távol a magyar hazától száműzzék. Ezért is szükséges eltemetnünk Petőfi Sándort, hogy magyar földben nyugodhasson, mert lelkében a legnagyobb magyarok egyike volt. Temetése bizonyíthatná a Habsburgok kiapadhatatlan magyar gyűlöletét és kegyetlen kártevéseit. El kell mondanunk, hogy mindannyiukat, aljas módra, azzal az ígérettel csalták Bécsbe, hogy bántódásuk nem lesz. Ez időben a Habsburgok kegyetlen kivégzéseit, a protestáns egyházak elleni cselekmények váltották ki, az elkeseredett és lázongó magyar vezetői védelmet keresve, Konstantinápolyhoz fordultak török támogatás eszközzésére, ezért maga a török nagyvezér jelentette a mozgolódást a bécsi udvarnak. Javasolta, hogy Kassán váltsák le a magyar védőket és helyette német őrséget létesítsenek.²¹

Nyugaton és még nálunk is elterjedt az a hiedelem, hogy a Habsburg Birodalom az, amely védi és védte meg a keresztény Európát a török veszedelemtől. A Habsburgok elleni lázadásaink és török kapcsolataink, a kereszténység ügyének elárulása. E látásmódban az a különös, hogy nem merült fel ez a gondolat a franciákkal és a velenceikkel szemben, akik többször is kötöttek török szövetséget éppen a Habsburgok ellen. Andrásfalvy írja: „A török történetírás és a török

²⁰ Encyclopaedia Hungarica, III. kötet. 1996. Calgary, Canada. *Wesselényi-féle szervezkedés.*

²¹ Acsády: Magyarország története I. Lipót és I. József korában. In: A magyar nemzet története. VII. k. szerk. Szilágyi Sándor, Budapest, 1898 200. 216-218. In: Andrásfalvy Bertalan: i.m. 19.)

értelmiségiiek általánosnak nevezhető közvélekedését jól kifejezte számomra a híres konstantinápolyi Kék Mecset imámja, amikor 1992-ben felkerestem. Látható őszinte örömmel üdvözölt, mint 'testvért és régi szövetségest', akit 'ugye mindnyájan tudjuk, többször is fel akartunk szabadítani a németek elnyomásától, békét és igazságot hozva a magyar népnek, de hát nem sikerült nekünk!'"²²

Ha vesszük a fáradságot és nem előítéletektől döntve, és okszerűen áttanulmányozzuk a magyar-török történelem történeteit, valóban sok olyan ránk nézve kedvező Oszmán Birodalom ajánlataival fogunk találkozni, amely felszólított bennünket arra, hogy a szultán szövetségeseként közösen forduljunk a Habsburg Birodalom ellen. Ugyanígy tette ezt Batu Kán is 1241-ben, amikor szövetséget ajánlott fel IV. Bélának, hogy közösen forduljunk a „bűnös Nyugat ellen”.

Dr. Obrusánszky Borbála 2007 évi kínai és mongol tanulmányútjáról hazatérve elmond Friedrich Klára és Szakács Gábor: *Tászok tetőtől a bosnyák piramisokig* című 2007-ben kiadott könyvében, hogy helyben tanulmányozta a XIII. századi mongol-magyar ellentétek háttérét és így tudta meg, hogy Batu Kán 30 levélben kérte a magyarok szövetségét a Német-Római Császárság ellen, és azt, hogy Bábenberg Friedrich kivégeztette a mongol követet. Ugyan ebben az időben, IV. Ince Pápa IV. Béla magyar királyt (1235-1270) és hazánkat kiközösítette.

„Friedrich Bábenberg, Ausztria hercege és egynéhány lefizetett magyar főnemes úgy intézték a fejleményeket, hogy a velünk rokon kun nép, akik segítségünkre lehettek volna a tatárok elleni küzdelemben, nem kaptak bebocsájtási engedélyt hazánkba, az oknál fogva, hogy nem keresztények. Így IV. Béla magára maradt a tatárok elleni küzdelemben. A mohi csata elvesztése után (1241) Béla királyunk Ausztriába, Friedrich Bábenberg-hez menekült, aki a magyar királynak minden kincsét elkobozta, és három vármegyénket elcsatolt, kierőszakolt, a királyt a terület átadására kényszerítette..

Az elorzott területen tíz várat talált. Megerősítette azokat, ezért a történelemben úgy hívták, mint a Nyugat védelmezőjét a tatárokkal szemben. A várak megerősítésének célja igazán nem a tatárok visszatartása volt, hanem megakadályozása a kiszarolt területek visszafoglalásának. Friedrich felajánlotta segítségét, azzal a feltétellel, hogy az egész ország az ő kormányzata alá kerül abban az esetben, ha a tatárokat legyőzi, megfutamítja; s ha Béla nem vállalja el a feltételét, akkor kiadja a tatároknak. A király kénytelen volt elfogadni az ajánlatot, de kis csapatával sikerült megszöknie. Visszatértekor megtámadta Friedrichet, aki a harcban életét vesztette.”²³

Történelmünk folytán láthatjuk két élet és halál közti választásunk volt, melyekben talán helytelen döntést hoztunk. Világi nagyhatalom lehettünk volna, ha a rokon népi támogatás valamelyikét válasszuk.

Nyugati szomszédaink, akikhez IV Béla segítségért folyamodott nem segítettek. Ezek voltak az árulások, amelyekkel szomszédaink fizettek, hogy vérünk áldozásával védelmeztük őket.

Visszatérve a török időkhöz, a szultánok számos szövetség felajánlásait uralkodóink kivétel nélkül visszautasították, úgymint Nagy Lajos, Zsigmond, és Hunyadi Mátyás. Így a törökök más csatlós népeket voltak kénytelenek keresni, már csak azért is, mert hazájuk és hadviselésük utánpótlása nagyon távol esett a Duna-medencétől. Mivel a török nem kedvelte, és mire össze tudta szedni a tavasszal induló

²² Andrásfalvy Bertalan: i.m. 20.

²³ Botos László: Hazatérés. Budapest 1996. 161

hadjárat szükségleteit, és el tudott indulni észak-nyugat felé, elérve Magyarország hadszínterét, július lett. Így a magyarokkal évtizedek óta ellenséges viszonyban élő különböző bánságaink népeivel, a szerbekkel (rácokkal) jött szövetségre. E szövetséget erősítette az 1332-ben végbement Dardanellákon való megerősödésük, amelyet a szerbek segítségével sikerült elérniük. Másodszer a szövetséget támasztotta alá az 1396-os nikápolyi Zsigmond király veresége, amelyet a magyar gyűlölő szerb hadak segítettek győzelemre. A török-szerb szövetség hátsó gondolata az volt, hogy a szerbek már hosszú idők óta áhítoztak, hogy a hegyes, sziklás terméketlen és állandó hadjáratoktól zavart területet feladják, elvándoroljanak egy békéesebb jobb életmódot nyújtó területre. E területet a magyar királyság síkebb és jó termékeny tartományában, a Macsói bánság, Barancsság, a Szerémség, a Bácság, keleten a Maros-Temes vidéke Borosjenőn alapított szerb püspökség területe, Janopolye, nyugaton Baranya, Tolna és Somogy megye jelentette számukra az óhajtott földet. E területekre, mint menekülteket és mint magyar szövetségeseiket fogadtuk be nagyobb tömegekben, egyre nagyobb kedvezményekkel.²⁴

László király (1077–1095), akit mi most Szt. Lászlónak ismerünk, aki a legjobban szeretett és tisztelt király az Árpád-házi királyok között, akinek a tettei nagyban elősegítették a nemzet felemelkedését, megerősítette az ország területét, de ez utóbbi tettét mi nagyon felületesnek tartjuk. Ő volt az, aki megváltoztathatatlan kárt okozott nemzetünknek. A magyar befolyást olyan területekre terjesztette ki, melyeket rokonság kapcsán örökölt, és ahol mi magyarok nem voltunk többségben. Miután a horvát király, Zvaimír Demeter meghalt 1088-ban, a horvátok felajánlották a trónt László királynak. Horvátország 1920-ig önrendelkezési joggal bíró ország volt Magyarországon.

„Ugyanakkor László király (Szt. László) megakadályozta a Kárpát-medencén kívül élő avar-kunok belterületre való letelepedését. Ezek a kunok szövetségben voltak Bizánccal, de szerettek volna egyesülni elszakadt testvérnépeikkel. Megjegyzendő, hogy az elmúlt évezredekben a magyarfajú népek a Kárpát-medencét tekintették anyaországuknak, ősi földjüknek. E testvérnépeket vallási alapon szakították el egymástól. Róma nem engedte a „pogány” kunokat a Kárpát-medencébe a keresztények és a már kereszténnyé vált avar-magyarok közé, mert attól tartottak, hogy a nemrég megtérített avarok és magyarok elhagyják új hitüket, és a pogányságba süllyednek vissza. (Körülbelül 200 év múlva, IV. Béla király uralkodása alatt, 40.000 kun család telepedett be a Duna és a Tisza közé, melyet ma Kis- és Nagy-Kunságnak hívunk.)

A németek ugyancsak tartottak az avar-kun betelepéstől, mert ebben a magyarság erősödését látták. A keresztény felfogás támogatta a német érdekeket. Szt. László majdnem teljesen kiirtotta a kunokat, akik a Kárpátokon kívül éltek, és akik Árpádéhoz hasonlóan, a Kárpátok belsejébe a védett területre, az anyaföldre akartak visszatelepülni. Így teret engedett a szláv és az oláh népeknek, akik 1204-ben szabadultak fel a bizánci elnyomás és rabszolgaság alól. Hagyta őket lassan beszivárogni a hun és avar területekre, ahol a népsűrűség megritkult ebben az időben.”²⁵

Ahogy megvilágosult, hogy a törökök nagyobb erőt képviselnek, egyre több és nagyobb területet hódítottak el a magyaroktól, nem is egyszer éppen a magyarokhoz menekült, oltalmat és jobb életet nyert népek átállásának

²⁴ Andrásfalvy Bertalan: i.m. 21.

²⁵ Botos László: *Hazatérés*. Budapest 1996. 46.

következményeként, előnyösebbnek bizonyult a szerbek szemszögéből, a török szövetség. Így a szerbek török támogatással egyre nagyobb és nagyobb területeket foglalnak el, mely területeken korábban nándorok (bolgárok), cincárok (aromunok vlachok), románok, magyarok laktak.

„A rácok papjaik vezetésével különösen Nándorfehérvár (Belgrád) eleste után tömegesen indulnak Észak felé, immár mint kiváltságokkal rendelkező martalócok (szó szerint: hullarablók), hogy új országot alapítsanak maguknak. Ez csak az őslakosok elűzésével vagy elpusztításával volt lehetséges. A rác csapatok Sziljánovics deszpota vezetésével bekapcsolódnak a Dózsa Székely György vezette harcokba, először a parasztok oldalán pusztítva, majd a kocka fordulása után az erdélyi vajda szövetségeseiként szinte kiirtották és felégették a paraszt mozgalom fővárosát, Hajszentlőrincet. A Szeged hasonló kirablását, lerohanását csak Enyingi Török Imre erőyes fellépése akadályozta meg nekik.”²⁶

A rácok betelepítését, az 1526 mohácsi vész, a magyar királyság döntő veresége tette lehetővé. Ahogy ezt a török történetíró Kemál Pasarade említi, az ütközet után a török ruméliai hadteste, -- volt az a Balkánon többségében toborzott hadsereg, már nem törökös, hanem elsősorban rácokból és más meghódított fiaiból, janicsárjaiból álló része – példátlan kegyetlenséggel rabolt és pusztított Dél-Magyarországon.

„A rác nemzet valójában meglehetősen elégedettséggel tudta üdvözölni a kort (. . .) a törökkel a rácok a valaha is elért legeslegnagyobb hódításaikra lesznek képesek Magyarországon a török uralom idején. Jelentős mértékben kifogják tolni népi tömbjük határait ezekben az időkben észak és nyugat felé, a Pannon (Nagy Magyar) Alföld felé, szórványosan pedig előfognak fordulni szinte az egész Kárpátok koszorúza térségben.” -- idézi egy nagytekintélyű szerb történész, Popovics J. Dusan szavait Délvidéki.²⁷ Valóban, a török hódoltság végére nem csak a falvak százaiban, hanem minden nagyobb város, véghely külvárosaiban megtaláljuk a rácok Tabánjait és templomait. (Pl. Budán, Esztergomban, Székesfehérvárott, Miskolcon.)”

„1690. április 6-án Lipót császár kéréssel fordult Balkán népeihez, adjanak neki katonai segítséget, és ennek fejében adómentességet és vajdaválasztást ígért, abban az esetben, ha sikerül a török megfékezése. A szerb pátriárka, III. Arzén, 37-47 000 szerb családdal, az osztrákok által Temes bánágnak nevezett területre menekült. Ez a terület, amely a Duna, Tisza és a Maros között fekszik.”²⁸

1690. augusztus 21-én a császár leiratban biztosította a szerbek katonailag való megvédését, a görög katolikus vallásuk és ez szerinti naptár, a nyelvük szabad használatát, papi tized alól való felmentést és katonai szolgálat alóli mentességet. 1690. december 11-én tudatta határozatát a magyar kormányval, mely kimondta, ha a szerb terület felszabadul a török megszállás alól, a Temes bánágban menedéket kapott szerbek visszamennek felszabadult földjükre. A fenti kedvezményekből láthatjuk, csak az Arzén

²⁶ Délvidéki S. Attila: *Lángoló temetők. Vajdaság kihalásának elhallgatott titkai és borzalmi*. Bemutató kötet: Fejezetek a rácjárások történetéből. Kézirat. 20. In: Andrásfalvy Bertalan: i.m. 22.

²⁷ Délvidéki S. Attila: i.m. 20. In: Andrásfalvy Bertalan: i.m. 22.

²⁸ *The New Universal Encyclopedia*, szerkesztette Sir John Hammerton, the Educational Book Company, London, 9. könyv, 7451. Csobáncai Elemér: *Nagy Magyarország vagy nemzethalál*. II. rész: *Dél-Magyarország pusztulása és elrablása*, Marrickville, Australia, 1966. 22. In: Botos László: *Út a Trianoni békeparancshoz*. Budapest 2001. 67.

pátriárkával ide menekült szerbekre vonatkozott, és csak ideiglenes letelepedésről volt szó. Az élet itt biztonságosabb volt, a félnomád szerbek élvezték a magasabb kultúra előnyeit, ezért itt maradtak földjük felszabadulása után is.”²⁹

(. . .)

„1737 és 1739 között IV. Arzén szerb pátriárka ismét népes csoporttal menekült e területre. Megérkezése után még nagyobb szerb betelepülés következett. 1790-ben a szerbek követeléssel álltak elő, hogy véglegesen adjanak nekik egy területet. II. Lipót császár (1790-1792) magáévá tette követelésüket. Ez volt az első nagyon komoly jel számunkra, hogy veszélyeztetni fogják a magyar létérdeket.”³⁰

Rajics, görög katolikus pátriárka megírta a különböző szerb népek történetét, de ezt a régi szláv nyelv alkalmazásával írta. Itt kijelenti, hogy mindaz a terület, ahol szerbek éltek Ipek pátriárka alatt, szerb terület. E munkája teljesen hamis történelmi és földrajzi dokumentum, amely később kútfője lett az utána következő történészeknek.”³¹

Az 1690-ben íródott elbeszélés a Pentz-féle összeírás bizonyítja pl. a Kunszentmiklós lakóinak fele Baranya származóinak vallja magát. A XVIII. században németek települnek ide, de egy magyar nevét megőrzött faluban a XVI. és a XVII. század fordulójától 1708-ig rácok laktak. A Baranya vizes ártéri településeinek és a hegyes tájain jobban átéltek, inkább túléltek a rájuk nézve pusztító századokat. A dűlő nevek között sok a rác elődöktől származó. Ugyanis a Rákóczi-szabadságharc leverése után, a császári tábornokok és főtisztjei birtokokat kaptak a magyar földön a Rákóczi oldalon harcoló nemesek földjeiből, vagy nem tudták kifizetni a földjeik váltságdíját az Új Szerzeményi Bizottságnak (Neoacquistica Commissio). Sok újföldbirtokos nem tudta, nem is tudhatta hol található az adományban kapott falu határai. Azt csak a falu lakói tudhatták volna, de ők a Rákóczi harcok idején elmenekültek a Dráván túlra. Az új földbirtokosok felkerestették őket a Dráván túli helyeiken, idehozatták őket napi díjfizetéssel, hogy aztán eskü alatt elmondják, hogy gyermekkorukban, a török időszakban, hol legeltették állataikat és mettől meddig mehettek disznakkal, ökreikkel. E vallomások magyar nyelven olvashatók a Baranya Megyei Levéltárban. Ez azt sugallja, hogy a rác falvakban kellett népes magyar lakosoknak is élniük. Ez azt is jelenti, hogy az új honfoglalók (a rácok) nem kergették el az őslakos magyarokat, akik esetleg egynéhány ráccá is vált a jobb élet reményében.

A rácok adómentességet élveztek, de részt kellett venniük fizetés és ellenszolgálat nélkül a török hadjárataiban. Ilyenkor abból éltek, és éltették családjaikat, amit a harcok során rabolni tudtak. Ez volt, és lett évszázadon át a két nemzet közötti feszültség megteremtője, a két nép egymás melletti élés elkeserítője. Ennek emléke a magyar néphagyományban szomorú emlékeket hagyott fenn, a martalócok dolgairól.³²

A XVII. században tudatosult, hogy a török magyarországi uralmának a vége felé jár, és ekkor Csernovics Arzén, az ipeki pátriárka a török által elismert egyházi államocská főpapja, felkereste és kérte Lipót császártól mindazokat a kiváltságokat, amelyeket mind eddig a török jóvoltából bírtak. Cserébe a császárnak ígéretet tett,

²⁹ Csobánczi Elemér: i.m. In: Botos László: *Út a Trianoni békeparancshoz.* 67-68.

³⁰ Csobánczi Elemér: i.m. In: Botos László: *Út a Trianoni békeparancshoz.* 67-68.

³¹ U.o. 69.

³² Andrásfalvy Bertalan: i.m. 23-24.

hogy a megfelelő időben mozgósítja népét a török ellen. 1689-ben alkalom lett erre, hogy beváltsa ígését. Csernovics felszólított minden török uralom alatt élő szerbet, ahogy a jelet megkapják, öljenek meg minden közelükben levő törököt, és minden mohamedánná vált lakost. Ezzel akart hozzájárulni a Belgrád ostromára érkező császári győzelemhez. Tudott, hogy az ostrom hosszadalma következtében, és így a császári csapatok egy részét el kellett irányítani a Habsburg Birodalom nyugati határszélére, ahol a francia és szövetségesei támadták a Birodalmat. Köprüli török hadvezér a harcban diadalmaskodott, Csernovics Arzén és Lipót közötti egyezmény arról szólt, ha a szerbek felkelése sikertelenül járna, ez esetben a császár új országot ad nekik, a Birodalom déli részén, vagyis a magyar királyság területéből. Csernovics Arzén negyven ezres népével a Duna mentén Mohács, Szekcső és Szentendre területén helyezkedett el. A mindig győztes tartó szerbség politikája világos volt ekkor is. Mielőbb települjön át a történelmi magyar királyság területéből kihalított részre, mert ha eredeti helyén marad, akkor éppen olyan német iga alá kerül, mint a magyarok, maradása esetén szintén elnyomott marad bosszúszomjas törökök szomszédságában. Ellenben ha átköltözik Magyarországra, akkor közösen uralnák a németekkel a mindkettőjük általi ellenséget, a magyart.³³

Az állandóan hangoztatott felszabadító keresztény csapattestek embertelen sanyargatásai, és a törvényellenes vallásüldözés ellen, a magyarság fegyvert fogott 1704-ben II. Rákóczi Ferenc szavára, aki megpróbálta a rácokat a szabadságharc oldalára megnyerni. Egy rácvezető nemtetszését, azoknál fogva, hogy a császár meg akarta adóztatni azon rácokat, akik nem tettek eleget a hadba lépésre, de ez nem is sikerülhetett, mert a rácrablások és kegyetlenségek miatt, elkeseredett magyarok, a kurucok erejében bízva a császári segédlettel támogatott a rácok ellen fordultak. Bécs gyors intézkedéssel, hogy a rácokat maga mellett tarthassa, kinevezett egy császári biztost, Johann Kollareck személyében. Őt használva fel a szerb vezérek befolyásolására. Kollareck emlékiratában írja, hogyan, és milyen hazugságokkal győzte meg a rác kapitányokat, mondva, hogy biztos helyről tudja azt, hogy Rákóczi felesküdt arra, hogy ha győz, akkor minden rácot kivégeztet Magyarországon, nem kímélve az asszonyokat és gyermekeket sem. Ez időtől kezdődően a rácok a hadiszerecsétől függően több kegyetlen hadjáratot vezettek magyar falvak ellen, ami megrontotta a kurucok küzdőkédvét, aggódva családjuk épsége miatt. A legsúlyosabb „rácjárások” a 1704, 1706 és 1708-ben történtek. Az 1704-es első támadáskor a kurucoknak behódolt Pécs magyar lakosainak a javát kiirtották.

A néphagyományban, és korabeli iratok ismeretéből tudjuk, fennmaradt annak emléke, hogy a kisgyermeket az anyuknak kellett vinni a rabló lovas után, hogy engedelmesen vigye, szőr kötéllel a nyereghez kötötték az anya átszúrt mellét.³⁴ Sajnos ilyen kegyetlen rácjárások megismétlődtek 1848-ban a bácskai Szenttamáson és 1944-ben, a II. világháborúban.³⁵

“1941-ben a rácok összeterezték a környék lakosságát, a vasútállomásnál kilencet összekötöztek, lábaikat sínekre helyezték, a mozdony átszaladt rajtuk és csak e borzalom megtörténte után tették a nyakukat a sínre, hogy a mozdony végezzen velük.

1849-ben Szenttamási-ban, a magyar szabadságharc idején, katonaságunk az itteni katolikus templomban 37 magyar gyermek fejét találta a testtől levágva. Felháborodásukban 2000 rácot agyonlőttek. Egy évszázaddal később, 1945-ben ez esemény megtorlására a rácok 3000 védtelen

³³ Délvidéki S.: i.m. In: Andrásfalvy Bertalan: i.m. 25.

³⁴ Andrásfalvy Bertalan: i.m. 26.

³⁵ Andrásfalvy Bertalan: i.m. 26-27.

magyart öltek meg Szenttamásin. 20 méter hosszú, 7 méter széles mély árkot ásattak velük, kétszázas csoportba sorakoztatták, és a sáncokba lötték őket. A következő kétszázak kellett őket eltemetniök. E kis faluban öt ilyen tömegsírt találtak. E szerencsétlenek között volt egy hét hónapos állapotos asszony. Méhéből kivágták gyermekét, és egy döglött macskát helyeztek bele. Egy negyvenöt éves asszonynak súlyos sebesüléssel sikerült az egyik tömegsírből kiásni magát, de segítség nélkül végül is elvérzett.

Óbecsén 600 magyart öltek meg. A falu papja, a hatvanöt éves Péternyi Ferenc borzasztó halállal halt. Egy fiatal rác partizán lány testének csontjait összetörte. Levetkőztette, a földre fektette, és szöges csizmában testén és heréjén fel- lejárált. Végül kidobták az ablakon és úgy lett jelentve, hogy öngyilkos lett. Óbecsén a férfiak nemi szervét levágták, és szájukba tömték a kivégzés előtt. Minden faluban és városban ilyen szörnyű kínzások mentek végbe. Mozsoron 69 magyart öltek meg válogatott, barbár kínzások közepette. „Kedvelt módszer” volt a hasfelvágás, körömkitépés, here összezúzás.

1941-ben Zomborban a magyarok elfogtak 11 rácot, akiket törvény elé állítottak magyarellenes cselekedet miatt. A törvény nevében agyonlövették. Két és fél év után a rác bosszú iszonyú volt. Az ottani lóversenypályán, 2500 magyart öltek meg. Kivégzésük előtt parázs szőnyegen futtatták őket. Sokakat élve dobtak a tömegsírokba. Gyakran a segélykiáltás még másnap is hallatszott a tömegsírokból. Megtörtént, hogy álló helyzetben temették őket, úgy hogy a fej még nem volt befedve, majd tank roncsolta, taposta egyenesre a tömegsírt. A zombori buszmegálló ilyen magyar tömegsír hely fölött épült. Csak Zomboron 5650 magyart öltek meg Titó partizánjai.

Pacséró faluban, ahol 16 szerb veszttette életét, a szerbek 200 magyart öltek meg megtorlásként. Bajmok-on, ahol az orvtámadás megállítására a magyarok 35 szerbet lövtek agyon, a bosszú 78 civil magyart végeztetett ki. A falu bíróját megnyúzták, és még élve temették el. Szabadkán 7000 magyart temettek közös sírba.

Apatifalu a Bécsi Döntéskor visszakerült hozzánk, egyetlen rác sem veszttette életét, a partizánok ennek ellenére 300 magyart öltek meg itt. Kula községben 500 magyart végeztek ki a falu közterén, minden ok nélkül. A falu népe a sok éhező gyerek részére közösen főzött, és amikor a partizánok megérkeztek, a készülő ételbe vizeltek. A kiszemelt magyarokat kettesével összekötözték, egy szénakazalba, boglyába dobták, és élve elégették őket. A falu kovácsát kényszerítették, hogy forró patkót szögeljen a mezítelen magyar foglyok talpára. Topolya, Temerén, Péterrév, Bajmok, Gákovó helységeken, 10-15 ezer magyart öltek meg. Mind e bűnök felemlítése túl sok írott oldalt töltene meg.

Szűcs Márton, bácsszöllősi és Kovács József papok írták le ezeket a szörnyűségeket, a Halottak hallgatása című könyvükben, amelynek kiadása felkérésükre – a bosszútól való félelem miatt –, csak haláluk utánra volt engedélyezve. Ebben a könyvben leírják, hogy felmérésük szerint a szerbek 40 000 magyart gyilkoltak meg. A könyv kiemeli a tényt, hogy a megölt magyarok mind ártatlan, helyi lakosok voltak. E könyv szerkesztői kihangsúlyozzák, hogy azokat a hivatalos személyeket, akik valamilyen formában részt vettek rácok elleni megtorlásban, a jugoszlávoknak a törvény elé kellett volna állítani, lehetőséget adni nekik egy nem elfogult tárgyaláson, és nem meglincselni. Úgy kellett volna eljárniuk, mint ahogy ezt a magyarok tették a rácokkal szemben. 1941-ben, amikor Bácska visszakerült a horvátok és a szerbek nem

sz szenvedtek súlyos büntetéseket. Nem deportálták őket, házaikban maradhattak és sok közülük Sárváron, Dunántúlon vészelte át a háborút. Ha ekkor Jugoszláviába toloncolta volna őket kormányunk, legtöbbjük elpusztult volna e terület belső viszályai következtében. Amikor végül is visszatérhettek földjükre, azt híresztelték, hogy internálva voltak, pedig tudott dolog volt, hogy szabadon, bármikor visszatérhettek. Az első világháború idejében, a szerb király rációkat hozatott be Lika és Krbava területéről Bácskába, Mártonoson és Kanizsán telepítette le, azzal a szándékkal, hogy megváltoztassa az etnik arányszámot. Ezek az új rác telepések ahogy észlelték a szerb királyság gyöngülését, elpártoltak a királytól, és a partizánok oldalára álltak. Borzasztó kegyetlenségek elkövetésével akarták bizonyítani hűségüket Titó iránt. A rációk azért mertek ilyen brutálisan viselkedni, mert maguk mögött érezték a Szovjetunió támogatását.

Szombathelyi Ferenc dandár tábornokot, másik két tábornok társával a rációk 1946 őszén kivégezték. Bizonyítani nem tudjuk, de általánosan ismert, hogy karóba húzták, annak dacára, hogy ártatlan volt, hisz rendeletben szüntette meg a partizánok ellen folyó megtorlást. A magyar kormány azzal a feltétellel adta ki a jugoszlávoknak, hogy a büntetés nem lehet több, mint amit a magyar kormány szabott ki részére, tíz év börtönbüntetés. A jugoszláviai kivégzettek száma a papság bejegyzései szerint 34 991 személy, de ha számba vesszük a be nem jelentett kivégzéseket, akkor a szám hozzávetőlegesen eléri a 40 ezret is.”³⁶

Az alábbiak cáfolják, különösképpen a németek által hirdetett, és elterjedt nézetet, hogy Magyarországot a Habsburg birodalom védte meg és a harcok alatt elpusztult tájat az XVIII. században idehozott német telepések tették ismét kultúrtájjá. Meggyőződhattünk a Habsburgok mennyire voltak a magyar nép támogatói. A Habsburg Birodalom a népünk és nemzetünk megsemmisítésében volt érdekelt, a gyarmatosítás megszilárdításában. A XVIII. század elején a Bánságot, Magyarország leggazdagabb részét, Bécs kormányzás alá vett, a kormányzat nem engedte a magyarul beszélő lakosság betelepülését. Európa minden jött-ment nemzetségeit meghívták, kedvezményeket adtak a letelepedésre, minden áron azzal a szándékkal, hogy a magyarság nemzeti egységét így megtörhessék. Az új, idegen földesurak földjeiket nem akarták a jobbágyság kezére adni, hanem csak az áruterelés érdekében főleg dohánytermesztés majorsági kezelésben dohánykertész bérlőket alkalmaztak. Amikor a dohánytermesztés feltételeit sikeresen jövedelmezőnek látták, a föld bősége (a megfogyatkozott magyar lakosság) lehetővé tette, hogy ezek a bérlők 12-20 hold földet is kapjanak nagyon kedvező bérletért. Amikor 1848-as szabadságharcunk eredményeként eltörölték a jobbágyságot és a föld, amit a jobbágyok bírtak, tulajdonként megtarthatnak, a dohánytermelő „gányók” nem kaptak semmit, mert ők csak bérlők voltak és nem jobbágyok. A dohányprofitálás multával a földes úr karhatalommal ki is űzhette családotól együtt, mint azt a Pallaviciniek meg is tették a mindenszenti uradalomban, 1851-ben. „Palásthy ez uradalom rettegett jószág kormányzója” emberei horgot dobtak a háztetőre és ökrökkel lehúzták. Nem kegyelmeztek senkinek. A tehetséges és nagyon szorgalmas és gyermekben gazdag dohánykertész, vagyis gányó társadalom így szétszóródott, a magyar paraszti-polgári fejlődésnek nagy tragédiájára, írja Andrásfalvy Bertalan, akikből kerültek ki a

³⁶ Botos László: *Út a Trianoni békeparancshoz*. Budapest. 2001. 246-247.

kubikusok, a részes aratók, a nincstelen napszámosok, uradalmi cselédek és a tengeren túlra kivándorlók.³⁷

Most pedig a magyarságról Európában történetileg kialakult igaztalan, torz képét ennek tarthatatlanságát próbáljuk Andrásfalvy professzor írásai után kiigazítani, a nyelvészet és segédtudományok alkalmazásával, úgymint nyelvészet, régészet, történeti, növényföldrajzi és az újabban feltárt források figyelembevételével. A magyarok nomád voltáról a nyelvészek cáfolhatatlan tényekkel bizonyították a földművelésre, gyümölcs és szőlőtermelésre, borászatra vonatkozó szavaink honvisszatérésünk előtti használatát, azaz eredetét. A megnevezett termelvények, hogyan és mikéntjét itt, helyben és már nem a honvisszatérésünk előtt alkalmaztuk volna, amelyek nem nevezhetők nomád foglalatosságnak, akkor e termények, műveletek szavai csakis onnan származhatnak ahonnan, akiktől azt megtanultuk, vagy átvettük. Szomszédként említsük a németet, vagy valamelyik szláv népet, mert azt tanítják, taníttatják velünk, hogy a német és szláv térítők nem csak megtérítettek bennünket, hanem megtanítottak a földművelésre és a letelepedett termelő életformára. Most nézzük és tudjuk, bátran hirdessük, hogy az alábbi szavaink mind honvisszatérésünk előtti szavai. Lássuk: búza, árpa, köles, borsó, gyümölcs, som, alma, körte, meggy, dió, mogyoró, szőlő, bor, kender, eke, sarló, tarló, szánt, vet, arat, takar, (betakarít), őröl, szűr, metsz; e szavaink ugar, török, kaukázusi nyelvekkel közös, vagy rokon és nem az itt talált német vagy szláv népességtől „lopott” szavaink. Az érthető és valós, hogy vannak itt a Kárpát-medencében megismert termelvényeket kifejező szavaink, úgymint a len és rozs, eszközök nevei, mint kasza. Őseink földművelését és bor termelését korabeli arab források említik. Régészeti topográfiák is azt bizonyítják, hogy Árpád-kori falvaink mind földművelésre alkalmas helyeken találhatóak.³⁸ Már Etelekben élő őseink értettek a nagyobb folyóvizek tereléséhez, az áradások kihasználásához, a kiáradt víz visszavezetésének módjához, az ártéri gazdálkodáshoz, csatornák építéséhez is.³⁹

Pogányságunkról és kereszténységünkről.

„Ezt a kérdést szorosán össze kell kapcsolnunk a kereszténység tartalmával, keresztény magatartást követő értékrendjével, illetve annak érvényesülésével a magyar nép történetben, nem csak formális megtérést, megkeresztelkedést vizsgálva.” -- írja Andrásfalvy Bertalan. Úgy tanultuk és minden Szent István augusztus 20-i ünnepi beszéd „kihagyhatatlan” része az, hogy ha Szent István nem veszi fel a kereszténységet, akkor a keresztény Európa elsöpört volna, és mi is a hunok és avarok sorsára jutottunk volna. Gizella befolyására behívott bajor papok segítségével megkeresztelte a vad, nomád és pogány magyarokat, megtanítva őket az európai keresztény és letelepült életformára. Megjegyzendő, hogy Gizella boldoggá avatásának indoklása között ott találjuk a kitélt, hogy az Ő kitartó segítségének köszönhető a pogány magyarok megszelídítése.

A legújabb kori kutatások mindezt elsöprő bizonyossággal valótlannítják. Szent István nagyapja, Gyula 953-ban Bizáncban megkeresztelkedett és magával hozott egy Hierotheos nevű püspököt; István nagyapja és édesanyja is keresztény. 961-ben

³⁷ Andrásfalvy Bertalan: i.m. 27.

³⁸ László Gyula: *A honfoglalók földművelése és állattartása*. 1996. 15. In: *Magyarország agrártörténete*. Szerk. Orosz István-Für Lajos-Romány Pál. Budapest és Bellon Tibor: *Földművelés, irtásgazdálkodás*. In: *Honfoglalás és néprajz*. Főszerk. Györffy György. Bp. 1997. 145. (In: Andrásfalvy Bertalan: i.m. 29)

³⁹ Andrásfalvy Bertalan: *A Duna mente népének ártéri gazdálkodása*. Budapest. 2007.

Róma püspököt szentelt a magyarok részére. Névszerint Zacheust, akinek Ottó nem engedte az országba való belépését.

Minden háborúnak végső célja békét és barátságot teremteni ellenfelek között. De valóban ez volt a célja a németeknek? A jelek szerint a sok vereség után most láthatjuk, hogy ellenséges maradt, csak célját vallási köntösbe takarta. Akkor kezdték el a németek a „barátságos” közeledést, amikor egy gyermek kagán került hatalomra, egy csoport tanácsadóval, akik kezdetben irányították az országot Géza alatt.⁴⁰

Kivonat a *Hazatérés* c. könyvemből:⁴¹

972 augusztusában I. Ottó az Einsiedeli Benedekrendi Kolostorban kiadott egy királyi szabadalmi levelet néhány szerzetesnek a magyarországi küldetésre. Választása egy Wolfgang nevű szerzetesre esett, aki mint misszionárius a legalkalmasabb volt erre. A történészek azt jegyezték fel erről, hogy Wolfgang utazása sikertelen volt, azért, mert a császár, rövidesen Wolfgang visszatérése után, egy másik hittérítőt küldött hazánkba. Wolfgangot Pilgrim püspök kérte vissza. Grandpierre K. Endre szerint ez kétes, mert egy püspöknek hogyan lehetett annyi hatalma, hogy egy császári küldöttet visszarendeljen? Grandpierre megcáfolja azokat a történészeket, akik állítják, hogy Wolfgang küldetése sikertelen volt, mert épp a gyors visszatérése és egy másik misszionárius (Brúnó) megbízottak azonnali Magyarországra irányítása mutatja eredményes munkáját. Wolfgang volt az a személy, aki kiépítette a folytatólagos diplomáciai kapcsolatot országunk és Németország között. És ha a császár nem lett volna megelégedve munkájával, akkor nem nevezi ki ezt az „egyszerű” szerzetest visszatérése után Regensburg püspökévé. Ez a város lett a magyarelles központ, ahol Bulcsú és Lehel holttetését ismét felakasztották a templom tornyába. Ezzel a minősíthetetlen vandalizmussal próbálták szítani a magyarelles érzületet és megtépázott önbizalmukat erősíteni leveretésünkre. II. Ottó császár K. u. 976-ban nagybirtokkal ajándékozta meg Wolfgangot a császár érdekében kifejtett tevékenységéért.

Továbbá Wolfgangot bízták meg a német hercegisasszony, Giesel des Trau (hűségzáloga) nevelésére. Gizelláról van szó, I. István feleségéről. Nem vitás, Wolfgang sikerrel járt a magyar királyi udvarban, ő biztosította a második küldött misszionárius Brúnó püspök elfogadását is.

A német célt jól álcázták a béke és a hittérítők tevékenysége által. Grandpierre K. Endre sejteti, hogy egy titkos nemzetközi összeesküvést szerveztek ellenünk. Ez a titkos nemzetközi szövetség olyan képességgel bírt és olyan kidolgozott terv szerint dolgozott, hogy egy rövid időn belül leterítette a semmit sem gyanító magyar nagyhatalmat. Nem maradt fenn írásos bizonyíték az államcsínyről és így a résztvevők neveiről sem. Valószínű, hogy a fiatal Géza kagán tanácsadóiról van szó, akik tizenketten képviselték nemzetünket a Quedlinburg-i gyűlésen, K. u. 973-ban. Több mint valószínű, hogy ezeket Brúnó püspök megvesztegette.

Zsolt (Zolta) és Taksony kagán alatt a németek barátságtalanok voltak, akkor nem volt lehetőség államcsínyre. A tanácsadóknak nem volt nehéz

⁴⁰ Andrásfalvy Bertalan: A magyarságkép torzulásai a világban és bennünk. 30.

⁴¹ Botos László: *Hazatérés*. Budapest. 1996. 34-41.

meggyőzni a fiatal tapasztalatlan Gyermek-kagánt, hogy fogadja el az új vallást és annak minden vélt velejáróját.

Németek és magyarok között az érintkezés hosszú időn keresztül csak kard és nyílváltásban állt. Diplomáciai kapcsolat nem létezett. Taksony halála után, mikor a fiatal Géza lett az új kagán, hirtelen minden megváltozott. Brúnó püspök elhalmozta a magyar arisztokráciát Ottó ajándékaival. Az ajándékozás minden időben jól bevált módszer volt, egy dolgot szolgált csak: a lekötelezettséget. Lekötelezettség a lekötelezőnek. Györffy György meggyőződése szerint egyes ajándékok a császár saját érték tárgyai közül valók, amelyek a mainzi érsek kincsesládájából és a Szt. Galleni Apátságtól kerültek elő.

Az aranyak varázsa volt, megnyitott az már sok zárt ajtót. A múltban megnyitotta Babilon, Théba, Karthágó, Róma, Buda és Tihuanaco kapuit. Az arany képes hatalmat adni, vagy birodalmat rombolni. I. Bratianu, román miniszter eldicsekedett a francia diplomatáknak, hogy ő Erdélyt 10 millió aranyért vette meg. Bratianu az aranyat használta fel a politikusok lefizetésére, hogy megkaphassa Erdélyt.⁴²

Az arany képes nagy birodalmat is alapítani. Brúnó püspök szekerei tele kincsekkel megrakva értek Esztergomba, katonai kísérettel. De útba kellett ejtenie Pilgrim püspököt Passauban s átvenni Ottó írott utasításait. Ez az egyetlen okirat, ami fenn maradt.

Ottó császár történelmi nagyság és kiváló uralkodó volt, ki sokat tett Németország érdekében. Nagyon ügyesen álcázta a magyarok meghódítását a keresztény térítés palástja alatt. Ő volt, aki elsőnek vezette be a politikába a "Drang nach Osten", magyarul "Keletre való terjeszkedés"-t, és legnagyobb vágya volt népünk kiirtása. Nagy Ottó levelének szövege a passzai Pilgrim püspökhöz: "Segítsd Brúnót magyarországi útjában, lásd el bőven lovakkal és kísérettel a határig, mert ha küldetése sikeres lesz, neked és övéinek is előnyére fog szolgálni, hogy azután ezek királya hűbéresiünk lesz."⁴³

E levél burkolatlanul elárul minden tervet és szándékot, azonban a történészek szerint a magyarok saját akaratukból és óhajukból vették fel a római vallást, és kérték a német és bohémiai misszionáriusok küldését és munkáját az országba.

Hogy fedhetné ez az igazságot?

Az akkori kor magyarja, igazán óhajtotta volna a nyugati kereszténység felvételét, meg volt a lehetősége helyben, a Kárpát-medencében. Hisz testvérnépeink, az avarok, akik nagy részben túléltek Nagy Károly hadjáratát, a Római Egyház rítusa szerint imádták az Istent. Ezt tükrözték mind azok a díszítések, vallásos ereklyék, amelyek hátra maradtak, s még ma is láthatók a múzeumokban.

A második indok, hogy elődeink egy teljes évszázadon át harcoltak, lázadtak és meghaltak az erőszak miatt. Itt megemlítendő egy eset, Tonozuba és feleségének élve való eltemetése, azért, mert nem tudtak megválni ősi hitüktől.

Grandpierre és még több történész szerint nem mindenki volt keresztény a mai értelemben, akik hazajöttek Árpáddal. Egyesek a Nap-Isten

⁴² Grandpierre K. Endre: *Magyarok Istenének elrablása*. Budapest. 1993. 61

⁴³ Dümmler, E. L. : Pilgrim von Passau. 38. In: Rudnay Egyed: "Nyugati Kultúráról". Ősi Gyökér, 1990, szept.- októ. 143

kultuszának hódoltak, ami a legősibb Istenimádás, de nem jelentette a Napimádását. A Napot tartották Isten megnyilvánulásának, hatalmának. Egyes történészek ezt hívják őskereszténységnek. Luitprand “keresztény-nek” nevezte Árpád népét. Valószínű, hogy ez az ősi vallás a manicheista vallás maradványa, amely Jézus tanítását hirdette és fogadta el az ószövetség nélkül. A különböző vallásos megnyilatkozások Árpád népe között azt jelentette, hogy vallási türelem volt. Dioszegi Vilmos írja ugyancsak, hogy az a nép nem volt pogány.⁴⁴

Árpád az “egy Isten”-hez imádkozott és tisztelte a természetet, állította Cornides, Theophilactus és Thuróczi is.⁴⁵ Ez mind bizonyítja Egy-Isten hívőségünket. Volt köztük Nestorián és Mazda hitű, de minden gyakorolt vallásunk a Sumír-mágus szeretett vallásból eredt, több ága, válfaja létezett, ebben volt az erejük és ez egyesítette őket. A vallási összhang, amely erőssé és egységessé tette őket, ezt kellett Ottóéknak megszüntetni, ez volt számukra az egyetlen út, hogy a magyarok hatalmát megtörjék. Ha I. Ottó szándéka egyenes és őszinte lett volna, akkor nyíltan fordul Géza kagánhoz, és nem a “tizenkettőkkel” tárgyal. Ottó kétszer is figyelmeztette Pilgrim püspököt, hogy legyen nagyon óvatos. (S miért jött titokban az országunkba?)

A határvédelemről: Abban a században országunkat egy széles füves földszáv (gyepű) vette körül, amit védősávnak is neveztek. Ez jogilag nem tartozott senki birtokához. Nagyfokú óvatosság kellett a határátkeléshez, de azon belül már nem volt ellenőrzés. Valószínű, hogy a határon belül az összeesküvők megbízottai várták a német tárgyaló feleket. A quedlinburgi ülés a tizenkét arisztokrata részvételével folyt le K. u. 973-ban húsvétnapján.

Az „idegenek” által lejegyzett történelmi munkákból: az akkori magyar annyira vágyta a békét, hogy ezért minden nemzeti érdekét, sőt vallását, szabadságát, azaz sérthetetlenségét feladta. Minden áron béke, ez volt a cél.

Ki tudja ezt elhinni? Ezt kérdezi Grandpierre. A Lech-mezei csata és a quedlinburgi összejövétel között húsz év telt el, ami háborúmentes volt: és még mindig Európa legnagyobb katonai hatalma hogyan könyöröghetett attól a néptől békét, akit a közelmúltban annyiszor megvert?

Egy nemzet nem tudja megváltoztatni társadalmi szokásait egyik napról a másikra. Őseink békéért való esedezése kitalált szöveg a történészek részéről, akik ezzel akarják elhitetni, hogy egy elgyengült nemzet lettünk, s egyetlen menekvésünk már csak a nyugati kereszténység.

Pilgrim püspök levele így szól VII. Benedek pápához, K.u. 974-ben: „A szövetség nyomán létrejött békét kihasználva, megkezdtük a hittérítői tevékenység gyakorlását.”⁴⁶

A levél szerint őseink és a németek között szövetség jött létre. Ez azt jelentette, hogy a németek csendben elfoglalják hazánkat. Az az érdekes, hogy minden egyes irat, ami fenn maradt, csak a kereszténység terjesztését hangsúlyozza. Ez volt a kezdete függetlenségünk elvesztésének. I. Ottó, aki létrehozta, kiépítette a német nagyhatalmat, a keletre terjeszkedést, a „Drang nach Osten”-t, ő diktálta a quedlinburgi egyezményt. Előtte már sokszor kijelentette, hogy célja Magyarország hatalmának megtörése. I. Ottó nem volt pápa, sem pátriárka, ő német császár volt. Ezért írja Grandpierre, hogy nem

⁴⁴ Dioszegi Vilmos: *Az ősi magyar hitvilág*. Budapest, 1971, 23.

⁴⁵ Kállay Ferenc: *Pogány magyarok vallása*. 1861 és 1971

⁴⁶ Endlicher, Monumenta Árpádina. 131. In: Grandpierre i. m. 222.)

vallási, hanem politikai célok hajtották. Akár hogyan álcázta, szándéka a magyarság meghódítása volt.

I. Ottó a quedlinburgi szerződés idejében magyarellenes erőt képviselte, s a kereszténység terjesztése csak leplezte szándékát. Már előbb említettük, hogy őseink a Lech-mezői vereség után is katonailag erősek maradtak. Ha valóban megmaradtak, akkor hogyan fogadhattak el ilyen szégyenletes egyezményt, mint a quedlinburgi?

Thierry Amadée egy nemzetközi államcsínyt említ.⁴⁷ Thierry közli, hogy amikor megkötötték az egyezményt, Ottó azonnal hozzálátott tervének végrehajtásához. És pedig közel a határhoz, Passauban egy központot létesített, ahol a magyarellenes ügyintézés szerveződött. A központnak Pilgrim püspök volt a vezetője. Ekkor a pápa felruházta minden hatalommal, ami szükséges volt népiünk megtérítéséhez.

Ottó elhatározta, hogy a fiatal Géza hercegnek egy német feleséget ad, Adelhaidot. E házasság egy jól bevált fegyver volt tervének végrehajtására. A németek már éltek ezzel a lehetőséggel, amikor Atilla hatalmát megsemmisítették.

A németek Hildegund Krimhildát adták Atillának, aki a nászészakán hajtűjével megölte őt, amit az orrlyukán át felszúrt az agyába.

Adelhaid célja nem Géza megölése volt, hanem megnyitni a magyar határokat honfitársai előtt.

Ez volt Ottó terjeszkedési politikája, és még háborút sem kellett indítania céljai eléréséhez.

Vannak nemzetek, amelyek gyengébbek a háborúban, de agyafúrtak, találmányok a békekötésben. Quedlinburgban nem volt kölcsönös szerződés, csak mi tettünk engedményeket, a németek semmit. Mibe került ez a behódolás?

- *Feladtuk minden hagyományunkat (mágusüldözés).*
- *A határvidék védelmét is.*
- *Szabadbejövétel a hittérítőknél és másoknak, akik Magyarországon akartak letelepedni.*
- *Engedélyezni templomok építését, plébániák felállítását.*
- *Minden korlátozás nélkül szabad kezet adni a keresztény tanok terjesztéséhez és gyakorlásához (élve eltemetés stb.).*
- *Géza herceg házasságot fog kötni Adelhaiddal.*
- *Rangos állások, földbirtok adományozását ígéri az Adelhaid-dal jött tízezer német testőrnél.*

Thierry Amadée mondja, hogy a quedlinburgi szerződés ahhoz hasonlítható, mintha áruinkat nagy haszonnal exportálnánk egy másik országba, és ráadásul rájuk kényszerítenénk a mi erkölcsi értékrendszerünket.⁴⁸

Ezután megnyitottuk kapuinkat a nyugati beözönlés előtt, nem hadi, hanem egy folyamatos békés megszállásnak. Nyilvánvaló, hogy egy ilyen megszállást gazdasági, ideológiai és politikai elnyomás követ. A magyar küldöttek Quedlinburgban külön biztosítékot adtak, hogy a határ nyitva lesz minden válogatás nélkül bárki részére, és segítséget fognak nyújtani földadomány és egyéb lehetőségekkel, hogy a társadalmi ranglétrán meg

⁴⁷ Thierry, Amadée: *Attila Mondák*. 99.

⁴⁸ u. o. 98.

legyen a felemelkedésük, és hogy sokasodjanak. Így rövid időn belül Magyarország elvesztette nemzeti jellegét. Ha a nemzet lázadásban mutatta ki elégedetlenségét az idegen megszállók miatt, akkor azt külföldi katonai segítséggel leverték.

Adelhaid testőrei elfoglalták Géza palotáját és ő „fogoly” volt saját otthonában. A németeknek ez a megoldás jobban megfelelt, mintha megölték volna, mint tették Atillával. De ki készíthetett egy ilyen szégyenteljesen egyoldalú békefeltételt-tervet a nemzet nevében? A hivatalos kormány képtelen erre, csak az a csoport lehetett, amelyik előkészítette az államcsínyt, azok, akik adományokat fogadtak, fizetéseket kaptak, békét ajánlottak és kereszténységet hirdettek. Pilgrim, Wolfgang és Brúnó képezték ezt a titkos belső erőt, amely idegen célok érdekében dolgozott. E csoport végrehajtotta azt, amit Ottó nem tudott hadászatiilag megtenni. Ez a magyarázat arra, hogy a magyar nagyhatalom hogyan vesztette el erejét, befolyását, minden lényeges háborúvesztés nélkül és alárendeltje lett az ellenségnek, a németeknek.

Mikor őseink megtudták, hogy a németek képesek voltak hivatalos iratok hamisítására csak azért, hogy Pannóniát megszerezzék, ez a hír, ráeszmélés nagyon megrázta őket. Pilgrim püspök Ottó sugallatára négy iratot hamisított, amelyeket most Lorch hamisítás név alatt ismerünk. E négy hamisításnak kellett volna bizonyítania azt, hogy az utolsó négy elhalálozott pápa a passau-i püspök hatáskörébe, iktatta a Dunántúlt.

Ahogy Géza értesült a hamisításról, rögtön elrendelte az ügy kivizsgálását. Pilgrim püspök felkérte VII. Benedek pápát ez iratok valóságának bizonyítására. A pápa ezt nem merte megtenni, mert Magyarország még mindig nagyhatalom volt Európában, de ugyanakkor Rómának Németország volt a „kedvelt”-je.

A pápa hajlandó volt a német kérelmet támogatni. Buzgólkodása közben ráakadt iratokra, amelyek Tudummal voltak kapcsolatban. Tudum egy avar vezető volt, második az uralomban, aki Észak-Magyarországon élt, túlélte a Nagy-Károly-i hódítást, és 811-ben elfogadta a salzburgi érsek korlátlan hatalmát. Erre hivatkozva a pápa a salzburgi érseket kinevezte a Dunántúl Apostoli Helynökének. Így kielégítette a német igényeket. Géza észrevette ezt a körmönfont húzást, és Brúnó püspököt azonnal kiutasította hazánkból.

Pilgrim lakóhelyét a magyar hadak feldúlták, és a levelek Ottó és Pilgrim között mind megsemmisültek. Ez K. u. 973-ban, 18 évvel az úgynevezett „végső vereség” után történt.

Géza kagán fiát, Vajkot 1000-ben koronázták királlyá, és kereszttségben az István nevet kapta. Uralkodása alatt a németek folytatták próbálkozásait, és uralni akarták Magyarországot.

II. Konrád császár (1024-1039) uralkodása alatt a németek ismét támadólag léptek fel. Időnként be-betörtek a nyugati határmenti területekre Baviáriából, de Istvánnak mindig sikerült kiűzni őket. II. Konrád Bizánccal, a Kelet-Római császársággal próbált ellenünk szövetséget kötni, hasanlóan, mint Nagy Ottó tette. Valószínűleg nem érezte magát elég erősnek a támadásra, még a Lech-mezei történetek dacára sem.

II. Konrád Strasbourg Werner püspököt küldte Konstantinápolyba 1027-ben. István, mikor tudomás szerzett a küldött céljáról, megtagadta az útutazását. A németek nem késlekedtek, ez elég volt számukra egy újabb támadásra. 1030-ban meg is történt. Két külön hadsereggel támadtak. Az

egyik a Duna jobb partján húzódtott előre, a másik a baloldalon, ezt vezette a bohémiai herceg Bratiszlav, rabolva és pusztítva, de visszaverték őket Bécsbe.

Őseink ismételen nem rohanták le a német államokat, ők nem törekedtek területük növelésére.

1042-ben III. Henrik (1039-1056) a magyar határ felé húzódtott. A német befolyás nagyon nagy volt ebben az időben, és Abba Sámuel királyunk (1041-1044) egy nagyon kedvező békeajánlatot tett a német császárnak. Felajánlotta a Lajta folyó területét a Szár hegységig, és ígéretet tett 200 kg. aransarc fizetésére, ugyanakkor elbocsátja a német foglyokat. A nép nem támogatta a királynak e békeegyezményét, és ajánlatának visszavonására kényszerítette. Ezt követően 1044-ben Európa legnagyobb hatalma ismét támadást intézett ellenünk. Kézai Simon írja, hogy a császár Sopron irányából jött, de a kiáradt Rába és Rábca folyók között nem tudott átjutni, ezért a Rába folyó mentén haladt előre Győr irányába, ahol talált egy gázlót: itt átvágott a folyón és a főúton haladt Győr felé. Ménfő falunál, Győrhez közel, július 5-én ütközött meg hadainkkal. A császár győzött, de nem volt könnyű győzelem. A német krónikák sem írnak nagy győzelemről. Kézai Simon tollából: „A németek közül különben azon ütközetben számtalanon elhullottak.”⁴⁹ Aba Sámuel király meghalt menekülésközben, és Henrik bevonult Fehérvárra. A hűbéri esküvel megkötött abban a katedrálisban, amelyet I. István (Szt. István) építtetett. A nép nem tudta elfogadni ezt a számára elviselhetetlen megalázást, hűbérese lenni a német császárnak, ezért egyesültek, hogy lerázzák a rájuk tett ígát.

Péter Orseolót (1044-1046) megkoronázták, de mint hűbérese a császárnak, a nép nem fogadta el királyának. Kénytelen volt menekülni, de elfogatása után megvakították. Ebben az időben ez a jelszó terjedt el Magyarországon: „Mi vassal fizetünk a németnek és nem arannyal.” A száműzött Árpád hercegek visszajöttek és Endre lett a király (1046-1060).

III. Henrik harmadszor 1051-ben minden hadierőjével megtámadta országunkat. Dunai hada Gebhard püspök vezetése alatt, megrakva élelemmel és hadi anyagokkal, indult lefelé a Dunán. A Duna északi oldalán a hadat a bohémiai herceg, Bratiszlav és a karintiai herceg, Welf vezette.

III. Henrik hada Karintiából indult el és átszelték Vas és Zala megyéket. Sümeg falunál rátért az ősi római útra és Fehérvár felé menetelt. Mi magyarok visszavonultunk, kimenekítve a lakosságot, élelmet, állatokat, egyszerűen mindent az elhagyott területekről. Ez a történet megjegyzendő, hogy a XI. században 800 évvel Napóleon veresége előtt játszódott le. A császári hadat kiéheztették, és ugyanakkor nem hagyták pihenni, állandó kis zaklatásokkal támadtak. Lelkileg megtörték, idegei kimerültek, és elment a kedvük a háborúzástól.

Mikor megérkeztek Fehérvárra a hadsereg már verve volt. Megfordultak, és a legrövidebb úton igyekeztek vissza hazájukba. A könnyű magyar lovasság a határig üldözte, nyugtalanította őket. Nem tudtak menekülni a zaklatásaiktól. Az északi sereggel ugyanez történt.

Gebhard püspök egy levelet küldött a császárhoz további utasításért, őseink elfogták a futárt, és a kezükbe került levélre ők válaszolták császár nevében. Azt a parancsot adták, hogy a Duna-flotta azonnal forduljon vissza,

⁴⁹ Nagy Sándor: A magyar nép kialakulásának története. 1956, 289.

így Gebhard nem tudott a császár segítségére sietni, pedig erre nagy szüksége lett volna.

III. Henrik október 25-én Hainsburgban, november 12-én már Regensburgban volt. A vérig sértett császár csak a bosszúra tudott gondolni. Endre király megpróbált vele békességre jutni, de hiába volt minden szándék. A császár meggyőzte IX. Leó pápát (1049-1054), hogy lépjen fel, hasson Endrére, hogy fogadja el a császárt hűbérurául. A pápa egyházi átokkal sújtotta Endrét, de ő még erre sem hódolt be. Most láthatóvá vált, hogy Szent Római Birodalom teljes erejével sem volt képes hűbéresévé tenni Magyarországot. Ezt a tényt megerősítette a pápai titkár, Wibert, mikor ezt jegyezte fel naplójába: „A Római Birodalomra nézve Magyarország meghódítása veszendőbe ment.”⁵⁰

Ekkor III. Henrik, aki már egyszer megszerezte a jogot az ország hűbérességére, ezt nem tudta megújítani, már inkább kereste barátságát Endrének, úgyhogy felajánlotta leánya Sófia kezét Endre fiának, Salamonnak. Sófia, aki ez időben már a francia herceg jegyese volt, megszakította az eljegyzést és Salamon felesége lett.

Ez megtörtént eset. A római császár örült, hogy leányát a „barbár csorda” akkori királyi családjába adhatta.

III. Konrád császár (1138-1152) a hadsereg parancsnokságát átruházta ausztriai Henrikre. Ennek következménye: az egyesült német had elfoglalta Pozsonyt és a várat. A németek lefizették a vár védőit, és így jutottak be.

II. Géza király (1141-1162), ahogy értesült a történetekről, csapatával körbezárta a várat, a megszállók nem mozdulhattak s ahogy rájöttek reménytelen helyzetükre, egyezséget kértek. A szabad elvonulás fejében 1500 kg. ezüstöt kínáltak. Őseink megölhették volna a betolakodókat, de betartották ígéretüket, és szabad elvonulást ígértek a fegyver letételért cserébe.

Ez a megegyezés hasonló volt mint a Lech-mezei csatáé, ahol a németek megállapodást, paktumot kötöttek a fegyver letétel ellenében, de azt megszegve, lemészárolták az 5000 fegyvertelen magyar harcost.

Balsorsunk következtében Európa szakkönyvei csak részleges történelmi eseményeket közöltek, és kihagyták a valóságos eseteket sok minden egyébvel, mert ha említették volna a valót, akkor meg kellett volna osztani történelmüket és a hajdankori nagyságukat egy olyan nemzettel, amelyet ők nem tartanak Európának. Röviddel a német után jött a tatár -- „török” – majd a Habsburg megszállás. Mindezek a hatalmak földünket, hazánkat akarták elvenni. Ezek a küzdelmek okozták a magyar nép nagy létszámcsökkenését és önállóságának elvesztését.

Gondolkozzunk, hogy milyen lelki alkat gondolkodásmód kell ahhoz, hogy egy császár vagy király a háborúk előtti határozataiban a hatalmas és anyagi javak domináljanak.

Nem fontosabb a helybeni lehetőségek kiaknázása munka által, mint rabolni és azt a levert nemzetekre hátrítani?

A XI. századi Európa történelme azon nagyhatalmak által íródott, amelyek nem emlékeznek meg semminemű magyar kiváló tettekről, eredményekről, elfogultak saját hőstetteikkel, beállítottságokkal szemben, és még mindig nem javítják, helyesbítik nézeteiket. Felnagyítják a Lech-mezei

⁵⁰ u.o. 294.

magyar vereséget és dicsőítik a német győzelmeket. Mindegy, hogy a német milyen nagyra értékeli saját győzelmét, de nem tagadható, hogy: 1. Győzelmük nem magyar területen történt, hanem államuk szívében, ez csökkenti a diadal jelentőségét. 2. Lech-mező után 75 évig nem kíséreltek támadást indítani ellenünk.

1030-ban, II. Konrád császár volt az aki a híres „Lech-mezei vereség” elsőként tört ránk, de csak Pozsonyig jutott el. I. István legyőzte őt: de nem csak kiűzte Konrád hadát, hanem még Bécset is elfoglalta. Ez a jelentős magyar győzelem a németek felett nem szerepel az európai történelemkönyvekben.

Láthatjuk, mindkét félnek meg volt a saját célja, mikor háborút indítottak. Mikor őseinket felkérték a német hercegek belső ügyeik támogatására, éltek a lehetőséggel, az akkori európai erőegyensúly fenntartásáért. Azon felül a kincsek visszaszerzéséért, mert előzőleg egy ország kincseit – értékeit rabolták el, s a kincsek jogos tulajdonosa az az avar nép volt, amely a magyarok testvérnépe. Ugyanakkor a német császárok minden esetben a meghódításunkra és leigázásunkra törekedtek. A sok hadjárat következtében, amit indítottak ellenünk, ugyanúgy pusztítottak bennünket, mint ahogy mi tettük velük. Hogy milyen irgalmasak voltak mindazok, akik győzelmet arattak felettünk, megmutatkozik abban, hogy amíg mi fogytunk, pusztultunk, gyengültünk évszázados folytatólagos harc és küzdelem során, addig a nyugati államok erősödtek, lélekszámban szaporodtak, tudományban, művészetben fejlődtek.

A nyugati történészek, akik ma is írják Európa történelmét, a magyarokat folyamatosan rablóbandának nevezik, de valójában kik raboltak és kiket? Mi maradt nekünk? Ha mi elvettük volna mindazt, amiről írnak, azok most hol vannak? Mások viszont meggazdagodtak azokból a javakból, amelyek tőlünk származtak. A „könyvek” elfelejtik megemlíteni a saját támadó hadjárataikat és azok céljait.

Szent István törvényei sem említenek nagy ellenállást. Ha ilyen lett volna, akkor mindenképpen a törvényeiben fel kellene ismernünk. Ilyen nem is lehetett, mert népünk őskeresztény volt. Erről bővebben a *Hazatérés* c. könyvemben és Kocsis István *A Táltos paripa* c. könyv ad erről meggyőző ismertetést.

Megvan a valószínűsége annak, hogy felmenőink már a Kaukázusban megismerkedhettek a keresztény eszmével, András és Tamás apostolok keleti térítéskor. Az örmény és a grúz királyság már az V. században e vallás alapokon állt. Egy onogur király is keresztény volt, és ebből az onogur szövetségből egy csoport, az avarok birodalmához csatlakozott, a VII. században. Mindenképpen figyelemreméltó, hogy tőlünk nyugatra az onogur nyelven ismer meg bennünket, magyarokat Európa: hungaru, ungar, vengri. Az is nyomatékkal bír, hogy a kereszténység legfontosabb keresztény szó használatát, a honvisszatérésünk, azaz a Szent Istváni térítés előtti magyar szavakkal fejezzük ki. Ilyenek *Isten, menny, áldás, gyón, üdvösség, üdvözítő, ünnep, boldog, túlvilág, búcsú, bocsánat, lélek stb.*⁵¹

A romantika korában igyekezett történet megkeresni és megtalálni a kereszténység előtti pogány-nak nevezett hitünk emlékeit, de ilyent alig találtunk. A több isten hitnek a nyomát sem leltük, pedig a körülöttünk élő népeknél, úgy, mint a román, germán, szláv népek és a távoli nyelvi rokonságban levő finn-ugor népeknél is

⁵¹ Andrásfalvy Bertalan: *A magyarságkép torzulásai a világban és bennünk.* 31.

megtaláltak azt. A magyar nép hitének emlékeit a mesékben fedezhetjük fel. Történetírásunk hihetetlen felületességét bizonyítja az a tényállás, hogy az árpádi honvisszatérők sírjaiban kereszteteket találtak. Andrásfalvy Bertalan írja: „Az 1996-ban a Nemzeti Múzeumban bemutatott „in situ” honfoglalás-kori sírlelet-együttesekben magam számoltam meg tizenkét keresztet. Akadt közte nagyméretű mellkereszt, olyan is melyekben kis, zárható ereklye-tartó üreg volt kiképezve, a másikon Krisztus testének ábrázolása is feltűnt, de volt ezüst tarsolylemezre poncolt kereszt is.”⁵² E temetkezések száz évvel előzték meg Szent István megkoronázását. A régészek Örményországban találtak ezekhez hasonlóakat. Megkeresztelkedésünk mit használt nekünk? Megvédett ez bennünket Nyugat támadásaitól?

„1042-ben III. Henrik (1039-1056) a magyar határ felé húzódtott. Ezt követően 1044-ben Európa legnagyobb hatalma ismét támadást intézett ellenünk. Aba Sámuel király meghalt menekülésközben, és Henrik bevonult Fehérvárra. A hűbéri esküüttel megkötött abban a katedrálisban, amelyet I. István (Szt. István) építtetett. A nép nem tudta elfogadni ezt a számára elviselhetetlen megalázást, hűbérese lenni a német császárnak, ezért egyesültek, hogy lerázzák a rájuk tett ígát.

Péter Orseolót (1044-1046) megkoronázták, de mint hűbérese a császárnak, a nép nem fogadta el királyának. Kénytelen volt menekülni, de elfogatása után megvakították. Ebben az időben ez a jelszó terjedt el Magyarországon: „Mi vassal fizetünk a németnek és nem arannyal.” A száműzött Árpád hercegek visszajöttek és Endre lett a király (1046-1060). III. Henrik harmadszor 1051-ben minden hadierejével megtámadta országunkat. A tények bizonyossága szerint, a kereszténység felvétele nem védett meg, sőt így lettünk támadottak, mert feladtuk a keresztény hitünkől kifolyólag keresztény nemzetek elleni támadásainkat.”⁵³

Szent István II. Konrád lefegyverzett ellensége hadait megetette és haza küldte. Ez az eljárás Konrád császár hívei közt is a legnagyobb csodálatot keltette, írta az udvari pap, akit Konrád azért vitt magával, hogy a győzelmet feljegyezze. Helyette azt jegyezte fel, hogy erre még nem volt példa a világon.

1014-ben a bolgárverő Borileiosz a legyőzött Simeon bolgár cár 14.000 harcosát megvakította, és csak minden századiknak hagyta meg fél szemét, hogy legyen, aki hazavezesse a nyomorultakat.⁵⁴

IX. és a X. század a kereszténység sajnálatos időszak. A császár egyházi, a pápa világi hatalom megvalósításáért küzd, nem éppen keresztény módszerekkel. A Krisztus szellemben való és a franciaországi Cluny-ból kiinduló reform elkötelezett híve lesz I. István király. Istvánt összehasonlítva kortársaival, valóban megillette az óra alkalmazott három jelző: kegyes, igazságos és béketeremtő. Így aztán István lesz a keresztény király példakép. Mindezt törvényei is tükrözik. Törvényeinek szellemisége jobban átható, és méltányos, mint kortársaié. Másutt a lopáson kapott rabszolgát halállal büntették; István törvényei csak akkor, ha az harmadszor is ismétlődik. Vitéz Boleszláv törvényei a bűntöt megszegőnek a fogait verette ki. István ugyanezért három nap bűntölést rendelt el. Tanácsként hagyta meg utódainak, hogy **sohasem vezessenek hódító háborút**. Ő maga még annak az ellenségei által felbújtott merénylőnek is megkegyelmezett, akit a király maga a hálótermében fogott el. Míg a királyságért vetekedő cseh és lengyel uralkodók a legyőzöttek egész nemzetségét kiirtották. A legenda szerint, István megsiratta a németek által megölt,

⁵² u.o. 32.

⁵³ Botos László: *Hazatérés*. 39-40.

⁵⁴ Györfy György: *István király és műve*. Budapest 1977. 288. In: Andrásfalvy Bertalan: i.m. 32

feldarabolt Koppányt.⁵⁵ Az újabb kutatások a Koppány kivégeztetése egy teljesen új és más képet ad.

Az az igyekezete, hogy Koppány a régi törvények és szokások szerint akarja birtokolni Saroltot, Padányi Viktor kutatásából meggyőződhetünk, hogy helytelen, mert egy fiatal nagyúr nem fog feleségül venni nálánál 25 évvel idősebb nőszemélyt még a teljes hatalom megszerzése érdekében sem. Itt közlöm Padányi Viktor tanulmányát.

A Koppány drámát nem lehet materialista megközelítéssel nézni s az István-párti materialisták következtetései, épp úgy hiteltelenek, mint a Koppány pártiaké.

Padányi Viktor⁵⁶

Géza fejedelem második házassága

Taksony fia, Géza, semmi esetre sem születhetett 927 előtt és 948 után. Nagyapjának, Zsoltnak, tudjuk születési évét, s ez 893. Házasságkötésének éveit is tudjuk – 907 – amikor Zsolt még csak 14 éves, vagy 13, felesége még fiatalabb. Első gyermekük tehát még a pubertás legextrémebb lehetőségének számításba vételével sem születhetett meg 911 előtt, és ha az első gyermek fiú, Taksony, és ez a fiú 16 éves korában nősül – mindez csak lehetséges, de nem valószínű –, akkor Géza születésének legalsó határértéke 927.

Géza első, kétségtelenül megállapítható gyermeke, Judit, aki 984-ben megy férjhez Vitéz Boleszláv krakkói herceghez. Ez a dátum azt jelenti, hogy „ad eztrimum” legkésőbb 968-ban, de inkább 967-ben kell születnie, mert 969-ben Vajk, azaz István születik. Ha viszont Judit 967-ben, vagy esetleg még előbb születik, ami valószínű, akkor Gézának legkésőbb 966-ban kellett nősülnie – ez is szélső határérték –, ami mint születési idő 948-at jelent.

Mindent egybevetve, Géza legvalószínűbb születési ideje 939-940. Sokkal korábbi nem lehet, mert 996-ban még leánya születik és feltétlenül a hatvanas évek elején nősült. Sőt, ennek a születési időbecslésnek van még egyéb szilárd támasztéka is.

Géza 970-ben veszi át a fejedelmi méltóságot, amikor már harmincadik éve körül van és két gyermeke, vagy inkább már három, az esetleg elhaltakkal talán több is, immár megszületett. (Vélhető testvérei: „Szár” László és Mihály, lényegesen fiatalabbak nála. Mihály fia, Vazul, magyaros formában Vászoly, mintegy húsz évvel fiatalabb Istvánnál, s ez a szokottnál nagyobb korkülönbséget jelent Géza és Mihály között. Mihály valószínűleg a legkisebb fiú, a „csaba” volt a családban.)

Minden esetre, akár Gézáé a kérdéses – de valószínű – első leány, akár nem, Géza gyermekei, akár kettőt veszünk alapul, akár hármat, a hatvanas évekből való s a század hatvanas éveit megfelelnek Géza 20-as éveinek, a 20 és 30 közötti életkorának.

Ezzel szemben rendkívül feltűnő, hogy Géza másik két leánya az évszázad **kilencvenes** éveiben születik. Orseolo Ottó velencei doge,

⁵⁵ Andrásfalvy Bertalan: *A magyarságkép torzulásai a világban és bennünk*. 33.

⁵⁶ Padányi Viktor (1906-1963) történész, nyelvész, író. Fontosabb művei: *A nagy tragédia* (1952), *Vérbulcsú* (1954), *Dentu-magyarica* (1963)

későbbi felesége, Péter király anyja, 991-992 körül, Aba Sámuel későbbi felesége pedig 995 vagy 996-ban.

Orseolo Ottó 1010-ben nősül, Froila lányuk 1011-ben, Péter fiúk 1012-ben születik. Aba Sámuel viszont semmi esetre sem születhetik 995 előtt, sőt még 1000 előtt sem, nagyon valószínű a születése. (lábjegyzet: Aba Sámuel 1044-ben a harcmezőn esik el, csapatai élén; márpedig élemedett aggastyánok abban a korban nem vezettek lovasrohamokat.) Nősülése pedig valamikor 1015-1020 közötti években történhetett.

Hogy egy házasságban a gyermekek születése két ilyen távoli évtizedre esik, olyan feltűnő jelenség, hogy már szinte csodálatos, hogy ez eddig, minden magyar történettudós figyelmét elkerülte. A tünettel érdemes foglalkozni.

	960-970	970-980	980-990	990-997
leány	963	--	--	leány - 992
leány	966	--	--	--
fiú	969	--	--	leány – 996

Sem a hetvenes, sem a nyolcvanas években nem született a fejedelmi párnak gyermeke – nem valószínű ugyanis, hogy kivétel nélkül mind meghalt volna --, viszont két évtized után újra megindultak volna a születések.

Összevetve a fenti kimutatást Géza vonatkozó életkorával, az első periódus a 20 és a 30 életévei közti időre, a második születési periódus pedig az 50 és 60 évei közti időre esik. Géza feleségének is a kora nagyjából ugyanennyi, s annak ellenére, hogy a nők fogamzó képessége 50 év körül általában megszűnik, Géza felesége 51 néhány éves korában két évtizedes szünet után újra szült és nem is egyszer.

E sorok írója mindezt kétségbe vonja és ennek a feltűnő jelenségnek az alapján kimondja, hogy Géza fejedelemnek **kétszer kellett nősülnie**.

A megállapítást a feltűnő két évtizedes kiesés mellett néhány más nem kevésbé feltűnő körülmény is támogatja.

Egy 12 századbéli lengyel kútfő azt állítja, hogy Gézának lengyel felesége volt, akit „Belekegini”-nek hívták. A forrásadatot történelemtudományunk, mint képtelenséget félretette, hiszen a mi forrásaink szerint Géza felesége Saroldu volt.

Az, hogy egy férfi, ha özvegyen marad, másodszor is megnősülhet, úgy látszik, nem jutott eszébe történészeink közül senkinek, a feltűnő születési dátumok ellenére sem. Helyette azt találta ki, meglehetősen szellemesen, hogy „szláv” alattvalói hívták Saroldot Belekegini-nek. (Hóman)

Egy másik feltűnő körülmény az, hogy Géza első két leánya szlávhoz ment feleségül (sőt a második éppen lengyelhez, noha lengyel kapcsolatokról addig nem tudtunk.), a későbbi két lánynak viszont egyike sem ment szlávhoz.

Egy további meglepő körülmény az, ami egyébként történelmi adatolásunkból is feltűnően ki van hagyva, hogy István nem szerette az

„anyját”, sőt, talán ki is végeztette (erre a „talán” –ra építve nevezik egyesek Istvánt még ma is különös előszeretettel „véreskezű anya gyilkosnak”).

Hasonlóan feltűnő, szinte már groteszk körülmény, hogy a „Somogyi nagyúr”, Koppány Horka, „Szár” Szerénd fia és Vérbulcsu . . . (: lábjegyzet: hogy „Szár” Szerénd fia Koppány volt az akkori horka, azt településneveken kívül az is bizonyítja, hogy ez a méltóság örökletesen apáról fiúra szállt és a horkák törzse, a Nyék törzs szállásvidéke, a Dunántúl déli fele volt. Vérbulcsu halála után (955), „Szár” Szerénd lett a horka. Vérbulcsu az apjától örökölte a méltóságot, épp úgy mint Koppány is az apját követte. Furcsa, érthetetlen és rendkívüli lenne, ha törés lenne ebben a sorban és „Szár” Szerénd nem lenne Vérbulcsu fia, akinek utóda volt. Egyébként Szeréndnek „Szár” megjelölése arra mutat, hogy előzőleg keresztény volt, de azután visszatért ősei hitére, ami apjával szemben alkalmazott „keresztényi” tett után nem csoda. (Vérbulcsu 948-ban keresztelkedett meg Bodonyban, (ma Viddin) és a vesztett Lech mezei csata után 955-ben Ottó, mint közönséges bűnözőt, Augsburgban felakasztatta.) Unokája, Géza halála után feleségül akarja venni Saroldut, akinek ha Géza első felesége, erősen közel kellett lennie a hatvanhoz!

Ennek pedig különösen abban a tekintetben van szinte már elképesztő hangsúlya, hogy Koppány életkora, Géza 997-ben bekövetkezett halálakor nem lehetett több, mint 35-34 esztendő, és ha egy férfi ebben a korban nem nő és nőszülni akar – Koppány, ha nőül akarja venni Saroldut, nyilván nőtlen -- , akkor vagy özvegy, esetleg a dolognak valami más, rendkívüli oka van. Nem lehet ugyanis kétséges, hogy egy Árpádfinak, aki az ország horkája és az uralkodó család seniora, még akkor sincs szüksége egy ilyen elképesztő „politikai” házasságra egy nálánál több, mint 25 évvel idősebb 60-fele közeledő asszonnyal, ha fejedelmi szék után vágyakozik.

A többi már a drámairodalom területére tartozik. Koppány jogos és törvényes követelése is, szerencsétlen felnagyított teste is és Saroldu hullája is . . . (: lábjegyzetek. Vérbulcsu apja „Kál”, vagy „Bogát” horka volt. Hogy kettő közül melyik volt, ill. melyik a helyes név, az attól függ, hogy a „Kál”, ami szumerül előljárót, főnöke, elsőt, első szülöttet jelent és ami Kaál, Kál, Kala, Kele, Gaál, Gál formákban igen gyakori az Árpádkori nevek között személynév volt --, vagy csak Bogát megjelölése, rangjelzése. De akármelyik is volt a neve, a Nyék törzs vezére és így Levente fia volt. A sor Árpádtól, aki apja Álmos, életében a Nyék törzs vezére volt, töretlenül halad Koppányig – Árpád, Levente, Bogát, Kál, Bulcsu, Szerénd, Koppány, akit az elfogult, klerikális szempontú István legenda szerzője, az István „nagybátyjának” mond, nyilván azért, hogy azt a bizonyos házasságot „vérfertőzésnek” lehessen beállítani. Koppány azonban Istvánnak egyszerűen nem lehetett „nagybátyja”, hiszen ő Gézának sem nem testvére, sem nem unokatestvére, még másodfokon sem. Koppány nemcsak Taksonynak nem fia, de még Zsoltnak sem unokája. Koppány Árpádnak az ükunokája.

Levente, Árpád legidősebb fia és a törzsszövetség akkori horkája, 25-30 éves lehetett, amikor a bolgár hadjáratban 895-ben

elesett. Gyermekai -- 2-3 fiú és egy leány – a kilencvenes évek során születhettek. Bogát Kál ennél fogva 910-911-ben nősülhetett és Vérbulcsu 912-914 körül születhetett, s 937-ben (első nagy hadjárata) 24-25 éves korában vette át apja örökét, a horka méltóságot. Fia Szerénd, harmincas évek végén születhetik, mivel a 955-i tragikus végű hadjáratban még nem vesz részt, mert fiatal; valószínűleg a 937. évi nagy hadjárat után, 938-ban született. Nősülése apja megrendítő tragédiája után egy-két évvel, talán 958-ben történhetik. Koppány születési idejét tehát 960 előttre tenni nem lehet. Valószínű idő 962-964.

Akár hogyan állítja be a dolgot Hartvik püspök erősen céltudatos legendája, s akár hogyan is eltorzítja az eseményeket a későbbi egyházi nyomás alatt álló történetírásunk, Koppánynak az ősi magyar öröklési jog szerint tisztán és megtámadhatatlanul igaza volt. Koppány középkori történelmünknek egyik tragikus hőse, akit a hatalmas Új Erő, a kereszténység gázolt le és bukása a nemzet fennmaradásának véres és keserű ára volt.

Történelmi Tanulmányok.

Forrás: A Nap Fiai. 1978. jan-febr.

Szent István elbukott azért, mert ellene az akkori világ legnagyobb erői fogtak össze, és őt hitén, vallásán keresztül veszélyeztették. Szent István bele nőtt ebbe az ellene, illetve országa ellen, már apja, Géza fejedelem idejében láthatatlanul szervezett nemzetközi összeesküvésébe. A quedlinburgi szerződés főszerkesztője, szervezője I. Ottó császár volt, aki a szerződés értelmében Adelhaidet adta Géza feleségéül.⁵⁷ A magyar történelemírás úgy tudja, hogy Géza felesége, István anyja, Saroldu volt. Padányi Viktor után tudjuk, hogy Géza kétszer házasodott, Saroldu korábban meghalt, azért Adelhaid volt István nevelőanyja, aki aztán megnyitotta minden határt az idegenek betelepülésére.⁵⁸ II. Henrik, német-római császár pedig hűgával Giesel des Trau pecsételtette meg azt a szerződést, amelyet még Géza saját jóvoltából adott, ajánlott fel a császárnak, azzal a feltétellel, hogy Németország soha nem lép fel föld igénnyel, Magyarországgal szemben. Erre volt kezes Giesel és mivel a név hasonlított a magyar Gizella leánynévhez, így a történelem ezzel a névvel ruházta fel. Géza feleségével, Adelhaiddel, ketten elvégeztek minden szennyes munkát a már öregedő, vagy már a sok csapás által megtört fiainak és Imre fiának hirtelen halála, valamint Vazul (Vászoly) unokatestvére megcsonkítása után bekövetkezett lelki megrázkódtatás által megtört király ellen.

István nem tudhatta mindazt, amit ez a két német nőszemély, titokban elvégzett, elrendelt. Amikor István a betegágyon feleszmélt, többet már nem tehetett,

⁵⁷ Thierry, Amadée: *Attila Mondák*. 99 old.

⁵⁸ Padányi Viktor: *Géza fejedelem második házassága*. Történelmi Tanulmányok. Forrás: A Nap Fiai. 1978. jan-febr.

mint Vazul fiait, András és Lászlót Lengyelországba menekíteni, védelmezve őket a Vazul sorsra jutástól, amíg volt erre lehetőség. Ezután felajánlotta országát, mint utolsó menedéket, az őskereszténységben, és a nép tudatában is élénk emlékezetben levő Szűz Máriának, Nagyboldogasszonynak.

* * * * *

Sokan vitatták és kétségbe is vonták, hogy az Intelmek önálló alkotás lenne. De erre a legújabb meglátást Kocsis István adja *A Táltos paripa* c. könyvében.⁵⁹

Elfogadom, hitelt adok Kocsis István fejtegetésének, és annak abból azt a kitételét, mely szerint történészeink a finn-ugor elmélet beléjük és belénk sulykolt tantételtől nem tudták megérteni I. István világhatalmi állameszméjét. Meglátásom csak annyiban különbözik nézetétől, hogy az én tudomásom, ismereteim szerint is létezik egy elég nagyszámú XIII. századi nagy betelepített német közösség, amelyeket Andrásfalvy professzor meg is nevez: Németi, Némedi, Oroszi, Csehi, Olaszi, Tóthi és így tovább. Mind e nevek azt bizonyítják, hogy Szent István idejében már egy komolyabb idegen betelepülés történt Magyarországon, mert a királyi „vendég” urakkal nagyszámú kíséret is érkezett, és ezeket a vendégeket István befogadta, valószínű, hogy kedvelte is őket, nem gondolhatta mi lesz ennek a végkifejleménye. De intézkedett e népek mikénti kormányzásáról, mert Az Intelmek egy másik bekezdésében ezt olvashatjuk: „Mert ki az a latin, aki latin jogtörvények szerint kíván uralkodni a görögök felett, és ki az a görög, aki görög szokások szerint uralkodna latinok felett?”⁶⁰ I. István király ebben az idézetben azt fejezi ki, hogy a népeknek meg kell adni az autonómiai, azaz a nép törvény előtti kulturális és nyelvi használatát. Tehát már e kezdeti időtől fogva soha nem nyomtuk el a kisebbségeket.

Ez után térjünk vissza a magyar kereszténységnek eredetére és itt kijelenthetjük, hogy nem Szent István „karddal és kereszttel” térítette meg a magyarokat, hogy így megóvja e tettel a nemzetét a keresztény világ ellenünk való támadásától, hanem politikai indítékból, a német leigázás céljából, a két német nőszemély Adelhaid, I. István anyja és felesége, Gizella (Giesel des Trau) végezték. István halála után megkoronáztatták Orseoló Pétert, akinek első intézkedései voltak a magyar hivatalnokok elmozdítása és e befolyásos helyek németekkel való feltöltése. Ezután, hűbéri alávetettséggel felajánlotta az országot Henrik német császárnak, Székesfehérváron, abban a katedrálisban, amit Szent István építtetett; ezzel a német cél, leigázásunk megvalósult. Szerencsénkre népünk meg tudta akadályozni ennek végleges fennmaradását; Orseoló Pétert megfosztotta trónjától.

A Habsburg barát, Szekfű Gyula, magyar történész elhallgatva a történelmi tényeket, álnokul azt hirdette, hogy „a pogány és nomád magyarságot Szent István vezette be a keresztény és germán európai közösségbe, és ez a király igazi érdeme.”⁶¹

Andrásfalvy professzor tovább ismerteti Szekfű Gyula nézetét: Magyarország minden jót a Habsburgoknak köszönhet és a hozzájuk hű uraknak. A Habsburgokkal szemben állók vétkes illúziókat kergetnek és vad liberálisok, akik végül aláássák a Habsburg Birodalmat is, de ez a Habsburg birodalom romjai alá temette Magyarországot is. Ez röviden Németh László összefoglaló véleménye Szekfű Gyula

⁵⁹ Kocsis István: *A táltos paripa*. Püski Kiadó. Budapest 2010.

⁶⁰ Andrásfalvy Bertalan: i.m. 34.

⁶¹ u.o. 34.

történelem szemléletéről.⁶² Andrásfalvy Bertalan kérdi és vele én, és mindnyájan kérdezzük, mi volt a célja Szekfű Gyulának, amikor 1913-ban kiadta a magyarság egyik leghöbben szeretet tiszteletre méltó példaképéről és vezérééről becsmérő tanulmányát, *A száműzött Rákóczi-t?* A válasz nem lehet egyéb, mint társadalmi hatalom tartás és kiterjesztés igazolása egy politikai kurzusnak, elvnek, törekvésnek – a jelenben. Habsburg restauráció, egy végleges germán orientáció elfogadtatása és történetírói igazolása. Mind ez a II. világháború kitörésének előestéjén. Ugyan ezeket kissé átjavítva 1939-ben megírta *Mi a magyar?* c. tanulmánykötetben. Az ebben írottakba belefért még a nagybirtok és az úri osztály pártfogása, és még a „kuruckodás” helyén valósága is, valamint a népi írók kigúnyolása. Ha Németh László 20 évvel később vette volna elemzésül Szekfű Gyula munkáit, akkor el kellett volna végeznie Szekfű Gyula munkáját, amelyet, mint szovjet nagykövet *A forradalom után* c. utolsó munkájában írt.⁶³

A fentiekből láthatjuk, hogy befolyásolásunkra és az európai népek, rólunk kialakítandó véleményezésére, egészen a jelenkorig, a mi, saját történéseink a felelősek.⁶⁴ Látjuk, kik vannak a háttérben, kiknek az érdeke a honvisszatérő magyarok állandó gyalázása, nomádság, barbárság, vadkegyetlenségének megállás nélküli hangoztatása.

A torzkép hangoztatása Habsburg birodalmi érdek. Erre a legbeszédesebb példa az 1720-as Stájerországban megjelent és széles körben terjesztett nagyméretű Volkertafel röpirat, mely egy nagyméretű olajfestmény alapján készült, amelyet Andrásfalvy Bertalan közöl: „Ezen tíz európai nemzet, a spanyol, francia, olasz, német, angol, svéd, lengyel, magyar, orosz és török/görög férfiről rajzolt színes kép alatt felsorolják mindegyiknek összesen 17 jellemzőjét. Magyarokról a következőket olvashatjuk: Magatartása, - hűtlen /untreu/; természete, sajátsága, - a legkegyetlenebb; értelme, /Verstand/,- kevés; természete,- vérszomjas /blutgierig/; tudománya,- latinnyelvű; ruházata,- sokszínű; erénye,- árulás; betegsége,- a frász /az epilepsziához hasonló görcs/; országa,- gazdag gyümölcsökben és aranyban; hadi erénye,- lázadó; istentisztelete,- kedvetlen/?/; uralkodója,- akit nem szeret/?/; miben bővelkedik,- mindenben; időtöltése, szórakozása,- a henyélés /müssiggehen/; melyik állathoz hasonló,- a farkashoz; miképpen végzi életét,- kard által.”⁶⁵ Ez a korábbi torzkép a II. Rákóczi Ferenc szabadságharcának leverése után ez az ellenségesség még az osztrákok körében is enyhült és élvezhettünk némi rokonszenvet is, ami különösen megnyilvánult a szabadságszerető és politikai, valamint felekezeti türelmesség megnyilvánulása, és a vendégszerető lovagiasságunk iránt, különösen 1848-49 utáni időkben. A kiegyezés ezt a kedvező irántunk való megnyilvánulást visszarántotta az eredeti mélység gödrébe. A magyarországi kisebbségek jutalmat vártak azért, mivel hogy ők a Habsburgok oldalán harcoltak ellenünk, de csalódtak, ezért fokozták az ellenünk való agitálást, minket okoltak csalódásukért. A Kárpát-medence kismizettjeinek kiáltották ki magukat. A torzképünket néhány irodalmi mű is megírta. Minden hazugságon túl tett még a Volkertafel túlzásait is az 1874-ben megjelent gyűlölködő osztrák Franz von Löher könyve.⁶⁶

⁶² Andrásfalvy Bertalan: i.m. 34.

⁶³ U.o. 34-35.

⁶⁴ Andrásfalvy Bertalan: *Németh László Szekfű Gyulát bíráló művének üzenete*. Confessio. 25. évf. 2001. 11. 350. In: Andrásfalvy Bertalan: i.m. 35.

⁶⁵ Andrásfalvy Bertalan: *A magyarságkép torzulásai a világban és bennünk*. 36.

⁶⁶ Szabó Mátyás: *Néptípusok, népmegítélések a Kárpát-medencében a XVIII.-XIX. században*. 2001. 110-113. In: *Mit ér az ember, ha magyar*. Szerk. Benyák Mária. Wien-Bécs. In: Andrásfalvy Bertalan: i.m. 36.

A magyar királyság sok nemzetiségű népességét nem csak az idemenekült és befogadást nyert népcsoportok képezték, hanem a Kárpát-medencében talált népek közössége is, melyet őseink nem semmisítettek meg, hogy helyükbe telepedhessenek.

Erre az „állítólagos” népirtásra nincs egyetlen adatbázis sem.

895-ben a Kárpát-medence meglehetősen gyéren lakott terület volt, hiszen az állandó harcok központi színtere volt. VII. századi virágzó és erős Avar Birodalom meggyengült és nem tudott ellenállni a nyugatról támadó frank, sem a délről támadó bolgároknak. Majd Nagy Károly győzelmével végződött a frank-avar háború.

„Fekete Zsigmond már 1882-ben arra a következtetésre jutott, hogy az úgynevezett „rabló hadjáratok” célja az avar kincsek visszaszerzése volt. Említi, hogy őseinknek úgy tűnt a hadjáratok folyamán, mintha jól ismert magyar területeken vonultak volna végig, mert mindenütt hasonló magyar műalkotásokat találtak.”⁶⁷

Az avar kincsek művészi értéke legendás. Hogy fogalmat kapjunk a kincsek mennyiségéről, amit Nagy Károly elrabolt, felsorolunk néhány helyet, ahová a kincseket Nagy Károly végrendelete szerint szétszórták: Aachen, Róma, Ravenna, Milánó, Aquileia, Grado, Köln, Mainz, Salzburg, Embrun, Bordeaux, Tours, Bourges. A személyes ajándékozottak száma szinte megszámlálhatatlan. Nagy Károly krónikása, Einhard, szintén az ajándékozottak között található, aki mint egy ötvösmester, megpróbálta a keleti díszítések elemeit beültetni a nyugati művészet alkotásaiba.

Ismereteink hibásak voltak, mikor azt hittük, hogy Nagy Károly megsemmisítette az avar nemességet és talán az egész avar népet.

László Gyula feltárta a X. század magyarországi sírjait, és felfedezte, hogy az avar sírok számai magasan túlszárnyalják az árpádkori sírokat, és ez megdönthetetlen bizonyítéka annak, hogy az avar nép nem pusztult ki a VIII. században, mert túlélte Nagy Károly és Pipin hadjáratait.⁶⁸ Az avarok külön temetőbe temetkeztek, ezért a megkülönböztetés nem okozott nehézséget. Biztosan tudjuk, hogy a X. században Taksony kagán felesége és néhány katonai parancsnok is avar volt. Megerősödve, ők vezették hadainkat az elrabolt kincsek színhelyére.

Csanád Bálint régész, aki ugyancsak kutatta a X. századi magyar sírokat, arra a következtetésre jutott, hogy a magyar hadak vezetőinek egy része, akik a kincsek visszaszerzéséért indultak, avar arisztokraták voltak.⁶⁹ A Képes Krónika fedőlapján öt avar főúr látható, érmekkel, melyek rangjukat jelképezik. Sok adatforrás jelzi, hogy az avarok (hunok) még léteztek Pannóniában, mikor Árpád és népe visszatértek ősi hazájukba, a Kárpát-medencébe. A Salzburgi Krónika szerint a XII. században: „A Szkítiából kijött magyarok kiűzték a hunokat.”⁷⁰

Gervasius Ricobaldus szerint: „A magyarok Szkítiából jönnek és elfoglalják Pannóniát, kivétvén onnan az avarokat, akik Attila népei voltak.”⁷¹ Ezek az írások mind Felső-Pannóniára vonatkoznak. Ottó, a friesingeni püspök a XIII. században, a velencei Dandolo, a Bajor Krónikák, Lucensis

⁶⁷ Fehér M. Jenő: *Az avar kincsek nyomában*. Buenos Aires. 1972. 74 old.

⁶⁸ László Gyula: *A honfoglaló magyar nép élete*. Budapest 1944.

⁶⁹ Csanád Bálint: *Szeged és Öthalom*. MFM, Yearbook, 1968.

⁷⁰ Toth József: *Attila népének története*. Magyar Múlt, 2. Szám. 1977, Sydney, Australia. 104 old. (Gombos Alvin, 1937, I. 676 old.)

⁷¹ V. ö. Gombos Alvin, 1937, II. 1035 old.

*Ptolemy a XIV. században és a XV. századi Persona Gobelinus mind azt állítják, hogy a magyarok az avarok közé telepedtek le Pannóniába.*⁷²

896-ban őseink a földművelésre alkalmas területeket szállták meg és szabadon hagyták a bükkösök és fenyvesek magasabb területeit. Nyugaton az Alpok lábánál a vendek, szlovének ősei, Északon a Tátra vidékét a tótok, újabkori nevükön a szlovákok szétszórta töltötték meg. A XIII. századtól a Kárpát-medencét keletről határoló hegyvidék legelőit a vlachok pásztornépe szállja meg nyájaikkal a nyári hónapokra, de a Fekete tengerbe torkolló folyók árterületein telelnek, és a havasi legelőkön nyaralnak.⁷³ Az oláhok általi vándorló életforma a XIX. század végéig fennmaradt. Ezeket nevezzük kisállat tartó kulturális életnek, de semmi esetre sem lekicsinylő modorban, értelemmel, mert az állatok termékeiből juh, bárány, gyapjú, sajt, túró, bőr, szőrme, erdő fáit, gyümölcsöt cseréltek el az alföldi gabonával, ami az ő hegyes vidékein nem termelt meg, de az élet fenntartásához elkerülhetetlen volt.

A különböző népcsoportok nyelvi és kulturális önállóságát, (1096-1116) az első esztergomi zsinat határozata erősíti meg, amely a régi rendre hivatkozva kimondja, hogy „minden templomban olyan nyelven kell az olvasmányokat felolvasni és tanítást adni, valamint a fő imádságokat elmondani, amilyen nyelven a hívek a templomban értenek.”⁷⁴ Ez írottakból meggyőződhetünk arról, hogy a Reformáció után, ha mindaddig hitben nem is tértek el a környezetükben élő magyaroktól, de a különböző vallási gyakorlattal megkezdték különállásuk kinyilvánítását. Az erdélyi századok majdnem teljességben lutheránusok lettek, a tótok egy részével, a románok és a szerbek a görög keleti egyházba tömörültek. Így ennek a vallási keresztény megkülönböztetésnek következtében a magyarok százezreit veszítettük el.

Az 1863-as kiadású Magyarország Helység Névtárát elemezve, Homonnay Ottó írja, hogy a XVI. századtól az Egyház leírta azon magyarokat, akik a Görög Keleti Egyház hívei voltak. Ha figyelembe vesszük az 1200 oldalnyi sűrű nyomott helységnévtár anyagát, akkor szemünkbe tűnik, hogy a keleti vallású magyarság hány százezret tett ki Trianonban 1920-ban elszakított színtiszta magyar területeken, akik eloláhosodtak, elszlávosodtak, szerbesedtek az egyházak „jóvoltából”.

Dr. Reiner Zsigmond volt az, aki észrevette a népfogyatkozás okait, ezért intézkedést kezdett, hogy az egyházak ismerjék el a Keleti Görög Egyházat, hogy ezzel megtarthassuk e vallás követőit a hazának. Igyekezetében csak addig jutott el, hogy Nagy Dezső, országgyűlési képviselő javaslatára napirendre tűzték a kérdés megvitatását, azaz a Görög Keleti Egyház elismertetését, hogy Gróf Apponyi Albert az akkori vallás és közoktatási miniszter, aki csak azt tudta mondani: „Iparkodni fogok”. „Iparkodásának” láthatjuk, Trianon lett a vége.⁷⁵

Az országban számos falvak, kistelepülésein át láthatjuk az elkülönülés vallási megnyilatkozásait, a kettő-három különböző felekezet templomait, amelyek egyben egy-egy nemzetiségi kulturális központot is jelentett. Az ilyen központokban könnyű volt a Habsburgoknak beépíteni az ellenességet, a magyar gyűlöletkeltést, mert nehézségek idején az eléggéletlenek egyből az uralkodót vádolják a nehéz helyzet megteremtéséért. Ezért kijelenthetjük, hogy nincs és nem is volt turáni átok, az ellenességet az idegenek, rossz akaróink által sugallt különböző vallási nézetek idézték elő. Magyarországon béke és vallási tolerancia volt mind addig, amíg ezt a békét nem törte meg a Habsburg intrika. Mezőberényben, minden felekezet hívei

⁷² Botos László: *Hazatérés*. Budapest 1996. 43

⁷³ Andrásfalvy Bertalan: i.m. 37-38.

⁷⁴ u.o. 41.

⁷⁵ Homonnay Ottó: *A rideg valóság*. Hungarian Turul Society, Toronto. 1979.

szoros közösségben éltek. Mohácsott évenként egymást váltotta a rác, magyar, sokác, tót és német választott falubíró.

Történelmünk nem ismer Dél-Európában végbement rettenetet keltő inkvizíciós tömeges kivégzéseket. Nincs kegyetlen vallásháború, mint Németországban, legalább is egy rövid korszak kivételével. De ezt a rendkívüli magyarellenés, a töröknek nagy előnyöket nyújtó Vasvári béke elkeseredett magyarjai folyásolták be, amelyet követett a Wesselényi összeesküvés kegyetlen megtorlása, és az ekkor beindult protestáns üldözés. A protestáns üldözés okául azt hozták fel, hogy a Béccsel szembenálló kurucok 1672-es felkelését a protestáns papok is támogatták. Lipót császár által indított u.n. ellenreformáció, gyermekeket, és asszonyokat sem kímélő üldözésnek vezérei Hocher és Kollonich Lipót, püspök és kamara-elnök, akiről kortársai állítják, hogy azt nyilatkozta: „Magyarországot előbb rabbá, azután koldussá, végül katolikussá teszi.”⁷⁶

Szelepcsényi elnökletével egy harminc-négy tagból álló bíróságot létesítettek. Kollonich kivételével, mind magyarokból állt, és 1774. március 5-ikére, minden evangélikus és református papot és tanítót Pozsonyba rendeltek, és a király ügyész, fej és jószágvesztésre ítélte őket. Az ok az volt, hogy ócsárolták a katolikus hitet, lázadást szítottak, és a lázadókkal cimboráltak és a töröknél kerestek menedéket. A halálbüntetést is megszigorították agyonkövezéssel, máglyával, vagy testcsonkítással. Egyedül az áttérteknek kegyelmeztek. E fenyegetések hatására több mint kétszázán áttértek, 93-at halálraítéltek. Lipót, a halálos ítéleteket nem írta alá, de ez nem sokat segített, mert Kollonich parancsára különböző városokban a kínzásokat továbbra is folytatták, majd a túlélőket 1775-ben gályarabságra hurcolták Olaszországba.⁷⁷ Kollonich nevével jellemezhető korszak kivételével valóban Magyarországon a Szent István kortól viszonylag keresztényibb szellemiségű volt a „másság” megítélésében, mint más európai királyságban.⁷⁸

Andrásfalvy professzor írja, hogy Észak-Európában a szodomizmus vádjával való eltemetés ítélet Magyarországon nem volt. Ugyanúgy nem találunk a hugenották kiirtásához kapcsolódó tömeges hiszteriákos, szent Bertalan északához, de még kristály-északához hasonló történeteket sem.⁷⁹

Ezért is nem meglepetés, hogy az első vallásszabadság törvénybe iktatása 1557-1558-ban Tordán, Erdélyben teljesült ki.

Nem vitás, hogy ezt az államszervezetet, életgyakorlatot és szokásokat a magyar nép hozta létre, mert 1526-ig a mohácsi csatavesztésig, a függetlenség elvesztéséig a magyar lakosságot 80%-ban a magyarok adták. A XVIII. századi betelepítés következtében ez 45%-ra csökkent.

Magyarország mindig a kezdetektől fogva helyt adott minden menekültnek, minden megkülönböztetés nélkül. Soha nem fordult elő, hogy nyelvünket, kultúránkat másokra erőszakoltuk volna. Oláh Miklós, esztergomi érsek, XVI. század közepén a nagyszombati főiskola, később egyetem alaptörvényében maradt fenn, hogy a latin nyelv könnyebb elsajátítása érdekében mindig legyen a tanintézetben egy magyarul, egy németül és egy tótul jól beszélő nyelvtanár.

Tegyünk egy kis összehasonlítást Európa más országaival. Angliában 1536-ban megtiltották a Wales-i nyelv használatát. I. James 1616-ban a gall nyelvet tiltatta be. 1870-ben, ha a gyermekek egymás között iskolában Wales-ül beszéltek, akkor büntetésül „szégyenkötényt” kellett viselniük a következő felirattal: „Wales not”

⁷⁶ Andrásfalvy Bertalan: i.m. 43.

⁷⁷ Acsády Ignác: i.m. 306. In: Andrásfalvy Bertalan: i.m. 44.

⁷⁸ Andrásfalvy Bertalan: i.m. 44.

⁷⁹ u.o.

(sic.)⁸⁰ I. Ferenc a francia nyelvet kötelezővé tette, a francia forradalom idején tiltották be végleg a baszk, breton, olasz, occitán, flamand és német nyelv használatát. Még 1930-ban is büntették azokat a diákokat, akik occitán nyelven szóltak, ezt mint gyermekkori élményt mondta el Andrásfalvy Bertalan-nak egy Sorbonne-i professzor. Az 5 millió lelket számláló bretonok sem élhettek nyelvük használatával és a II. világháború során, amikor a németek csúnyán megverték Franciaországot, és a bretonok ekkor bizonyos szabadságot, önkormányzatot kaptak, a háború végén büntették őket a németekkel való együttműködés vádjával. Oroszországban Nagy Péter volt az, aki megtiltotta a helyi nyelvek használatát.⁸¹

Történelmi Magyarországon a különböző nyelvcsoportok megértését, helyi szokások könnyítették. E népek termékeik elcserélésére, hosszú útjaikra kényszerülő hegylakók, tartós és öröklődő kapcsolatokat létesítettek, az útvonalaik mentén. Megszállhattak, megpihenhettek, átöltözhetnek, áruikat lerakhatták, melyek eladásába a helyiek besegítettek.

A különböző nyelvet beszélők a csere-gyerek használása szokássá vált, minden nemzetiség között. Így építették a kapcsolatot, hogy a közel egykorú és azonos nemű gyermekeket „kicserélték” egymás között egy-kettő évre is. Az első megemlékező írás 1579-ből való. Ezt megelőzően e szokás fennállt már Róma és a hun birodalom szokásaként, miként Atilla Rómában, Aetius pedig a hun környezetben nőt, nevelkedett.

II. világháború után számos magyarországi „sváb” családot kitelepítettek, 1946-ban. A családok katonafiai az orosz fogság letöltése után térhettek vissza, amikor hozzátartozóik ekkor már Németországban éltek. E cseregyerekek a nevelőszüleiknél várták meg, amíg papírjaikat a bürokrácia lassan rendezte és csak azután mehettek szüleik után. Nagyon sok felsorolható kapcsolat lenne, amelyek összekötötték a különböző vallású és nemzetiségű gyerekeket. Mezőberényben a németek magyar asszonyokat hívtak meg főzni a lakodalomba és tót asszonyokat a kender feldolgozásakor. A magyarok és tót asszonyok a németeket hívták, ha nagytakarítást vagy meszelést végeztek.⁸²

A XVIII. század vége felé az alföldi futóhomok megjelenése figyelmeztető volt a gondolkodó magyarok számára, veszély elkerülésére való terv kidolgozására. Azóta is sok igyekezet elképzelés hangzott el, de mind ez ideig egységes elfogadott megoldás nem született. A nagyfokú veszély a XVIII. és a XIX. században jelentett komoly veszedelmet. Az 1860-as években, amikor egész Európát is sújtotta a szárazság, ekkor került az Alföld népe is veszélyben. A kutak és legelők kiszáradtak, az állatok sokasága pusztult emiatt. Gyakran a lovakat levágták, hogy húsaival sertések életét mentse. A bajok okait egy tárgyilagosan 1867-ben egy Lipcsei mezőgazdász írta meg. Azt írja, hogy a magyarok csak azt hangoztatják, hogy mekkora földterületet ármentesítettek, de arról hallgatnak, hogy mekkora kárt is okoztak. Máshol ezt írja: „Magyarország, különösen az Alföld nem alkalmas mezőgazdasági művelésre és állattenyésztésre, ehhez túlságosan kevés csapadék éri. Ami azonban hiányzik az égből, azt a körül levő hegyekből és az Alpokból meghozza a Tisza és a Duna árvize. Most ennek az áldást hozó, minden csöppjében aranyat érő vizét, átkergetik az országon, pedig nagy szükség lenne rá. Lehet, hogy a következő évben pedig a víz, átszakítja a gátakat, és minden termést elpusztít.”⁸³

⁸⁰ Andrásfalvy Bertalan: i.m. 45.

⁸¹ U.o.

⁸² Szilágyi Miklós: *Mezővárosi Közösség és néphagyomány*. In: *Mezőberény története*. 1973. 47.

Szerk: Szabó Ferenc. *Mezőberény*. II.k. In: Andrásfalvy Bertalan: i.m. 46-47.

⁸³ Andrásfalvy Bertalan: i.m. 52.

Mind ennek megértéséről Andrásfalvy Bertalán után szólnunk kell az 1767-es úrbéri rendezés hatását a magyar társadalomra és újkori történelmére, amiről a történelemírásunk nem igen szól. Ha szól eljelentékteleníti.

A török harcok idejében a bécsiek kezébe került Alföldünk legtermékenyebb része a Bácska és Bánság. Ez időben a kenyérgabona igény megnőtt. Az ebből származó meggazdagodást főuraink is ki akarták használni. De a jobbágyoktól bejövő tizedek elégtelenek voltak a busásabb haszon elérésére. A saját kezelésű u.n. Allódiális majorsági földre volt szükségük, azaz ilyent szerettek volna szerezni. A jobbágy használatban levő, telki földeket nem vehették el, mert azt a törvény szigora fogta. Egyedül csak az eddig művelés alá nem vett földrészek a jobbágytelkekre még nem vett részek, a közös művelés alatt álló részek jöhettek szóba, mint majorsági föld, az erdőkben és árterületen. Elsőnek megpróbálták az erdő kisajátítását. Ez nem sikerült a kemény paraszti ellenállás miatt. Az erdők voltak a jobbágyok és zsellérek legeltető területei, vagyis ezek élési és élő földjei. A földesúri kisajátítás ellen tiltakozó mozgalmakat csak karhatalommal tudták leverni. A Festeticsek csurgói uradalmában 1747-ben a vezetőket csurgó főterén Festetics gróf lefejeztette.

Főuraink, amikor meggyőződtek arról, hogy az erdők területei nem mindenhol alkalmas szántóföld művelésre, ekkor az árterületek felé érdeklődtek és rájöttek, hogy több lehetőséget nyújt, az árvíztől eddig megvédett ártér, amely ugyancsak a falvak lakosainak nyújtott megélhetést, főleg az állattartásra, a téli legeltetésre, széna gyűjtésre, halászatra, madarászatra, méhészkedésre, gyümölcsstermelésre, kertészkedésre, fa, vessző, nád és gyékény vágásra stb. Országunk halállománya és gyümölcsben gazdagsága mindig híres volt. A káposzta, paprika termesztés szintén innen került ki. Szeged, Kalocsa, Bogyiszló, Cece.

Mária Terézia 1767-es úrbéri pátense a jobbágytelkek területének arányában osztotta fel a közös használatban lévő erdőket és árterületeket a földes úr és a falú közösségek között. Ahol nagy szántó föld volt földművelő jobbágytelkekre felosztva, ott a telkek arányában többet kaptak a parasztok az erdőből és az árterekből is; ott, ahol éppen a határ vízvetettsége miatt kevés földművelésre alkalmas terület volt, és így jobbágytelek volt, ott kevesebbet. Így éppen azok a faluközösségek, melyeknek népe nem a szántóföldi gabonatermelésből élt, hanem az ártéri és erdő életgazdagságából, mind ennek kihasználásából egyszerre ki lett zárva „élő földjéből határának nagyobb részéből”.⁸⁴ A természettel való ökológiai kapcsolat, ami társadalom alapvető szükségletei közé tartozik, megszakad, kielégíthetetlen, az egész társadalom szilárdsága veszélybe kerül. Az 1767-es törvény és ennek végrehajtása a szükségkorlátozás, tragikus kihatással lett a népi szaporulatokra. Ennek következményeit az „egykezés” okait Kiss Géza 1937-ben megjelent baranyai Ormánság-ról írt művében írja. Ennek ismeretét teljes terjedelemben közölnöm kell Andrásfalvy Bertalan kis füzetéből, mert az elkövetett hibák még talán részben orvosolhatók. Az alábbi részt betűhűen közlöm a szerző munkájából (52-74 old.):

A török ellen folytatott háborúk eredményeképpen a XVIII. század elejére a Birodalomhoz került az Alföld déli része, a Bácska és Bánság termékeny területe. Ugyanakkor megnőtt Európa kenyérgabona igénye, a gabona-kivitelben rejlő meggazdagodás lehetősége. A magyar földesurak is részt kívántak venni a rendkívüli haszonnal kecsegtető gabona – kivitelben. Ehhez azonban a jobbágyoktól beszedett gabona-tized kevés és igen eltérő minőségű

⁸⁴ U.o. 52-53.

volt. Saját kezelésű allodiális, majorsági földet akartak maguknak szerezni. A jobbágyok használatában lévő telki földet nem vehették el, azt a törvény szigorúan védte. Csak a még eddig művelésbe fel nem vett, ezért jobbágytelekre még fel nem osztott, közösen használt területeken kereshetett magának majorsági földet, az erdőkben és az árterületeken. Először az erdők kisajátításával próbálkoztak, és kemény paraszti ellenállásba ütköztek. Az erdők voltak ugyanis a jobbágyok és zsellérek állatainak legfontosabb „élései, élőföldjei”. Az egyoldalú, földesúri kisajátítás ellen tiltakozó mozgalmakat csak fegyveres erővel tudták sokhelyütt leverni, például a Festeticsek csurgai uradalmában 1747-ben, ahol a vezetőket a Csurgó főterén a földesúr lefejeztette. Az erdők területe azonban nem volt mindenhol szántóföldi művelésre, gabonatermelésre alkalmas. Több lehetőséget kínált az árvíztől megvédett, eddigi ártér, mely ugyancsak fontos megélhetési, osztatlan használatú területe volt a faluközösségeknek: elsősorban állattartásra, azon belül a téli legeltetésre, szénavágásra, halászatra, madarászatra, (főként tavasszal felbecsülhetetlen nagy mennyiségben gyűjthető vadmadárt-tojás szedésre, az u.n fumonyászásra), méhészkedésre, gyümölcstermesztésre, kertészkedésre, fa, vessző, nád és gyékény vágására stb. Magyarország halban és gyümölcsben való legendás gazdagságáról számos külföldi forrás megemlékezik. Nem véletlen az sem, hogy a hazai káposzta, majd paprika-termesztésnek nagyhírű központjai is az árterekkel rendelkező falvak, városok határában alakultak ki; Szeged, Kalocsa, Bogyiszló, Cece stb. A kisajátításnak törvényes alapot adott Mária Terézia 1767-es úrbéri pátense, mely a jobbágytelkek területének arányában osztotta fel a közös használatban lévő erdőket és ártereket a földesúr és a faluközösségek között. Ahol nagy szántóterület volt földművelő jobbágytelkekre felosztva, ott a telkek arányában többet kaptak a parasztok az erdőből és árterekből is, ott ahol éppen a határ vízvetettsége miatt kevés földművelésre alkalmas terület és így jobbágytelek volt, ott kevesebbet. Így éppen azok a faluközösségek, melyeknek népe nem a szántóföldi gabonatermesztésből élt, hanem az ártér és erdő életgazdagságából, biodiverzitásának sokoldalú kihasználásából, egyszerre ki lett zárva „élő-földjéből” határának nagyobb részéből.

A természettel való kapcsolat, melyet a legújabb ökológiai szakirodalom biofiliának nevez és egy társadalom alapvető szükségletei közé sorol, mint a lakásra, ruházatra, társas kapcsolatra. élelemre vonatkozó szükséglet, ha megszakad, kielégítetlen marad, az egész társadalom stabilitása veszélybe kerül, - írják a szakemberek.(Gowdy 2004, 44.pp).

Az 1767-es törvény és azt követő végrehajtás, rendezés ugyancsak veszélyeztette ennek az igénynek, szükségletnek megfelelő kielégítését az országban sokhelyütt, elsősorban a folyók mellett élő, átlagosnál műveltebb és gazdagabb népét. Kiss Géza 1937-ben megjelent, a baranyai Ormányságról írt művében, az ottani lakosok tragikus méretű születéskorlátozását, az éppen e művel országosan ismertté tett „egykezését” erre, az elkülönözésnek nevezett, földesúri

kisajátításra vezette vissza. Volt olyan ormánysági falu, amely így határának több, mint a felét veszítette el, hiszen a Dráva évenként ismétlődő magas vízállásakor kevés „urmó”, szigetszerű, magasabb hát, maradt szárazon. Vagyis éppen azok veszítették el e megélhetést biztosító, sokoldalúan kihasznált tájat, akik elsősorban abból éltek. Hasonlóan egykézővé vált többek közt a Sárköz, a Drávaszög, Belső-Somogy, a Garammente, a Csallóköz, hogy csak az ismertebb néprajzi csoportokat említsem. (Kiss 1937., Andrásfalvy 2007).

Nézetem szerint a vízrendezéseket, elsősorban a folyók szabályozását a Bécsi Udvar szorgalmazta. a Birodalom egészét áthálózó, vízi utak kiépítésére, elsősorban a Bánság és Bácska gazdag gabonatermésének elszállítására. Már az 1730-as években szabályozták a hajózás megkönnyítésére a Szávát, és 1769-re elkészült Krieger Sámuel nagyvonalú terve, melynek alapján egy Kolozsvárt megrakott uszályt a Szamoson, Maroson, Tiszán át, majd a Tiszát és a Dunát összekötő csatornán keresztül, a Sión fel a Balatonig húzták volna a lovak. A Balatont is kiszárította volna a Sió-csatorna, csak egy keskeny, hajózó-úttá vált volna a Magyar tenger, melyen át ez az uszály elérte volna a Zalát, azon fel a Murát, hogy végül Grác vásárterénél álljon meg. Első lépésként szabályozták és korlátozták a hajó-malmok állítását, melyek akadályozták az uszályok vontatását, majd közvetlen a folyást szegélyező magaslatokon, az övzátványokon töltést építettek a vontató útnak. A töltés útjába került, évszázadok óta használt víz-kivezető csatornákat, a fokokat, betemették. E fokok segítségével a folyók menti lakosok áradáskor tervszerűen kiterítették a folyó növekvő vizét, amennyire csak lehetett. Ezzel megöntözték az árteret és megújították a benne lévő holtágak és halastavak vizét és halállományát is. Apadáskor, ugyanezekben a mesterségesen vájt és rendszeresen karbantartott, tisztított csatornákon vissza vezeték a kiáradt vizet az árterületekről, mert ha ezt nem tették volna meg, a kiáradt víz egy idő után kiölte volna az ártér hosszabb elárasztást nem tűrő növényzetét, az „édesebb” füveket, a keményfákat, köztük a nagyszámú oltott gyümölcsfákat is. Ezzel a vízkezeléssel nemcsak megöntözték a csapadékszegény alföldi táj nagy részét, hanem elkerülték a nagyobb magasságú árvizek kialakulását és rombolásait is. Ennek az ártéri gazdálkodásnak, vagyis a természettel való tudatos együttműködésnek volt köszönhető a már fentebb említett magyarországi hal és gyümölcs-bőség. Most, a hajóvontató utak feltöltésénél ezt rombolták szét legelőször. E hatalmasan elgondolt vízrendezési munkákhoz igensok munkásra volt szükség. Ennek biztosítására a kormányzat megnyerte a megyék, a törvényhatóságok támogatását, mely lényegében a nemesek, a földbirtokosok kezében volt és érdekeiket szolgálta. A földbirtokosok abban reménykedtek, hogy az áradásoktól megmentett ártér nagy részét éppen az 1767-ben meghozott törvénnyel meg is szerezhetik maguknak, és azokon majd majorsági gazdálkodást, eredményes gabonatermesztést folytathatnak. Eppen ezért a megyék jobbágy népét ki is rendelték a vízrendezési munkák robotjába. Maguk az érintett lakosok jól látták előre, hogy e munkálatokban nem vették figyelembe az ő érdekeiket és ezek megsemmisítik eddigi életformájukat.

„ ...Mi pedig kik Gyermekségünktől fogva itt lakunk, és mind nagyobb, mind kisebb árvizeket értünk és a föld csínyát is legjobban tapasztaltuk és tudjuk azt, hogy a vizeknek képesint vagy rendes árodása hasznunkat szerzi, mert szárazság idején bőséges kaszállást és marha legeltetést tapasztalunk, az Halbul pediglen nemcsak élelmünket és ruházatunkat, hanem minden adóinkat és portio fizetésünket szerezhetyük. Mondhatná ugyan valaki, hogy ezek helyet szántó földeink lesznek, melyekből valami kevés hasznót várhatunk; de valóban aki ezt megláttya /aki ezt megéri és meglátja/ tapasztalni fogja, hogy oll sikeres /?/ és munkálatos, hogy emberi munka akki ezt haszonra fordíhassa /nincsen/... sőt inkább a Marha és s.v. sörtés neveléstül és járástul /legeltetéstül/ megfosztatunk; de lehetetlen is azt vélünk elhitetni, kik a földnek mivoltát legjobban tudjuk, hogy az rend kívül való árvizek ellen ol töltések gátak és rekeszek, sőt zúgók tétetődhessenek, hogy azzal a Dunának kiöntését rólunk elfordítsa, a rendes ki öntések ellen pedig, melyben inkább hasznunk hogy sem kárunk vagyon, nem szükséges, az nagy árodás ellen való munka pedig oll káros lenne, hogy a víz rajtunk maradna posványvá válna, és mind minékünk, mind pedig Marháink/na/k Dögletességet nemzené, midőn hirtelen vissza nem mehetne utolsó veszedelmünket és pusztulásunkat okozná...” – írták Tolna vármegye „megfélemllett fiai”, a nyéki, pilisi és decsi szegénység 1774-ben.

E lerövidített, de lehetőség szerint betűhíven idézett levél összefoglalja a lényegét. Ők, akik itt élnek nemzedékek óta, jól tudják, hogy az árvizek hasznukra vannak, mert az égi csapadék kevés. Nem hisznek abban, hogy az árvizeket meg lehet fékezi és ezáltal az eddigi árteret szántófölddé lehessen átalakítani. Az ilyen gátak építésére irányuló törekvés eleve hibás. Hiszen a hasznos elárasztást ugyan talán egy időre ki is tudják zárni, a megépített gátak nem tudnak ellenállni az időnként, 10-15 évenként ismétlődő rendkívüli árvizeknek, és ezek bekövetkeztével a megépített gátak megakadályozhatják a víz visszahúzóását az elöntött területekről s így azokon elpusztítják a hasznos vegetációt, megélhetésük alapját, az itt élő emberekkel és állatokkal együtt. Azt is kiolvashatjuk e levélrészletből, hogy az esetlegesen ármentesített föld termésének az értéke elmarad az ártéri haszonvételekétől, valamint azt is, hogy őket. a parasztokat is, nemcsak a földesurakat, azzal hitegették, hogy több szántóföldhöz juthatnak az árvizektől való védettségük következtében. Amit megjósoltak 1774-ben, az már a következő évben bekövetkezett. A víz áttörte a hevenyészett gátakat de ugyanazok megakadályozták a víz visszajutását apadáskor a folyamba. Könyörgő levelek maradtak fenn, melyben azt kérik a hatóságoktól, engedjék meg, hogy a kiáradt és rétejeiken, legelőiken, erdőiken, gyümölcsöseiken poshadó vizet a megmaradt töltések megnyitásával visszaengedhessék a Dunába. Valószínű, ezt az engedélyt sem kapták meg, de ez az első, árvízvédelmet biztosítani akaró és vontató-útnak készült töltésezés a kudarcok miatt abbamaradt. (Néhány részletét még ma is megtaláljuk a nagy, ártérnek, hullámtérnek hagyott Gemenci Duna-Dráva Nemzeti Parkban.) Néhány évtizeddel később, már a XIX. század elején, a Dunától távolabb, nagy hullámtérrel hagyva, újra nekifogtak a gátak

építéséhez. Itt a Sárköz észak-keleti részén azonban, a Kalocsai Érseki Uradalomnak az elkülönözés során jutott erdőkben ezt sem engedték meg az uradalom képviselői, hanem csak távolabb a Dunától, az uradalom nyugati határán. Így itt a hullámtér, vagyis a két gát közötti tér, rendkívül széles maradt, csaknem elérte a 10 kilométert. Ennek köszönhető a Gemenci-erdő, néven híressé vált ártéri, uradalmi vadrezervátum. Ennek területét is azelőtt a jobbágyok használták sokoldalúan és marha-élő földként. De az 1774-ben elkezdett és kudarcba fulladt töltésezés végképp szétörte az ártéri gazdálkodás kereteit és hagyományos életformáját. Több falut kénytelenek voltak a lakók örökre elhagyni (Pandúr, Rezét, Varát, Szomfova, vagyis Asszonyfalva stb) A Sárközi falvaknak is fel kellett hagyniuk kiépített szállásaikat az erdőben, épületeikkel, gyümölcsöseikkel, irtott kaszálóikkal, halfogó tanyáikkal, rekeszeikkel együtt, mert azok az elkülönözés során az uradalom kezére jutottak. (Andrásfalvy 2007.)

Mindenesetre, az 1767-es úrbéri törvény és vízrendezések lehetővé tették a magyar allodiális nagybirtok, annak majorsági gazdálkodásának kialakítását. A XVIII. század közepéig Magyarországon a majorsági gazdálkodásban a szántóföldnek csak 3-5 %-a volt, de e század végére volt olyan megye, melyben a majorsági kezelésben lévő szántóföld meghaladta az összes szántó 40 %-át is. Az erdők 90, a rétek-legelők mintegy 50 %-a került kizárólagos uradalmi kezelésbe. (ifj.Barta 1996. 33-80. Andrásfalvy 2004). Nem véletlen tehát például az, hogy a herceg Esterházy allodiális birtoktestének mintegy százezer holdnyi összefüggő darabja a Hanyságban volt található Sopron Győr és Moson megyében, ahol azelőtt számos falunak volt kaszálója és legelője, melyet aztán az uradalom, a Hanyság csatorna megépítésével víztelenített és feltört szántóföldnek. Így született meg a magyar nagybirtok-rendszer, Európa egyik legtorzabb birtokszerkezete, annak minden társadalmi és politikai következményeivel, melyet csak az 1945-ös földosztás tört szét, de már nem tudta semmissé tenni a társdalom végzetes megosztottságát, elidegenedését, mind a mai napig..

A vízrendezéseket, melyek Európában a legnagyobb kiterjedésűek voltak annakidején, a magyar történelmi szakirodalom mindmáig „második honfoglalásnak” nevezi. Igen, idézem újra Ditz-et 1867-ből, aki azt írta akkor, hogy a magyarok a Tisza szabályozásának 1846-bani megkezdése óta csak a víztől megszabadított terület nagyságával dicsekednek, és „egyoldalúan csak a megnyert négyzetmérföldeket veszik számításba.” Az 1860-as évekre már mintegy 200 négyzetmérföldre becsülték a szánthatóvá tett terület kiterjedését azt azonban nem emlegetik, hogy mit tettek ezzel tönkre. Az utóbbira csak mintegy három évtizede figyelt fel a kutatás, és azóta számos tanulmány jelent meg a Duna és a Tisza menti ártéri gazdálkodásról, annál is inkább, mivel mára már sok szakember előtt világossá lett, hogy nem lehet az egyre növekvő árvízszintek kivédésére éig emelni a töltéseket, miközben évenként milliárdokat költünk védekezésre, nem számítva az árvíz pusztításait vagy az egyre fokozódó kiszáradással kapcsolatos aszálykárokat. Ezekkel a folyamszabályozásokkal és az

1767-es törvénnyel, majd annak mintájára, ugyancsak a nagybirtokosok érdekében a székelyek közös birtoklású havasainak felosztására megalkotott 1872-es arányosítási törvénnyel jött létre nemcsak a magyarországi nagybirtok, és a nagyüzemi, külterjes gazdálkodással a természeti környezet egyre fokozódó rontása, hanem ennek következményeként a föld népének az elszegényesedése, a 3 millió koldus országa, a közel ugyanannyi a kivándorló valamint a magyar parasztság tragikus következményű születéskorlátozása is, és mindezek eredményeként a magyarok számarányának máig folyamatos csökkenése a Kárpát – medencében. (Andrásfalvy 2004., Andrásfalvy 2007. 7-9.9).

Végig kell gondolnunk, hogyan jutottunk el idáig. Hogyan lett Magyarország a szélsőségek földje, mind természeti, éghajlati, mind társadalmi tekintetben, ahogy Heinrich Ditz fogalmazta meg 1867-ben. Az az ország mely egykor halban és gyümölcsben Európa leggazdagabb országának számított (ahol ma egy főre jutóan a legkevesebb halat és gyümölcsöt fogyasztunk ezen a földrészen), ahol a föld népe, a jobbágyság még a XVI. században több joggal rendelkezett a természet erőforrásainak kihasználásában, mint nyugati társai, amint azt Oláh Miklós csodálkozva állapította meg „Hungáriá”-jában, e század elején, amikor Németalföldre kísérte II. Lajos király özvegyét, Máriát . Ahol a magyar jobbágy sohasem került olyan személyes, függő viszonyba földesurával szemben, mint tőlünk Nyugatra, ahol annak joga volt házassuló jobbágyának menyasszonyát „elhálni”, a „ius primae noctis” jogán? Hogyan lett egyáltalán a magyar jobbágy annyira a földhöz kötve, hogy megfoszthatták szabad költözési jogától is, melyet a behívott nemzeteket nem érintette? Hogy lehetett szinte teljesen elszakítani a jobbágyközösségek közösen használt „élő földjeitől” melyek sokoldalú kieléje számukra Európával összehasonlítva, magasszínvonalú, egészséges táplálkozást és árútermelést is biztosított? Ez az „elkülönözés” nemcsak megakadályozta a parasztság egészséges polgárosodását hanem példátlanul lerombolta e föld életgazdagságát, biodiverzitását? Miért alakult ki szinte áthidalhatatlan szakadék a nemes és jobbágytársadalom között, melyen az átjárást csak a papi hivatás vagy a török háborúban, egyre korlátozott mértékben a vitézség tett lehetővé ? Miért távolodik el az uralkodó réteg és a nép műveltsége annyira, hogy annak kiegyenlítése, egymáshoz való közelítése majd csak a XIX. és XX. század nagy gondolkodóinak programjában jelentkezik pedig még Mátyás király idejében éppen azt találják meglepőnek az olasz humanista tudósok, hogy a király és udvara ugyanazt a nyelvet beszéli és ugyanazokat a hősnépek-mondókat hallgatja, mint a köznép?

Erre a választ mintegy 200 éve keresik a magyar írók, gondolkodók, tudósok sora.

Egy nép sincs ilyen végzetesen megosztva, mint a magyar. Mintha az uralkodók és hatalmasok nem éreznének közösséget népükkel, csak saját, önző érdekeiket nézik, és kiszolgáltatnak minden idegen hatalmat önzésükben. Ennek nem egyszerűen az az oka, hogy az Árpádház

kihalása után, az azzal való rokonság címén, de alapjában véve mindig idegen és idegen szellemű királyok kezébe került az ország legfőbb méltósága, a királyság (Hunyadi Mátyást kivéve). Ezek az idegen szellemiségű királyok a maguk embereit ültették be nemcsak a legfontosabb hivatalokba, hanem birtokadományozásokkal az ország leghatalmasabb uraivá is tették őket. Ezek a királyok még azt a jogot is bitorolták, hogy a magyarországi egyház élére ők nevezték ki a püspököket és az egyházi méltóságok igen gyakran töltöttek be meghatározó világi hivatalokat, főispáni, kancellári, helytartói stb. tisztségeket. Az egyháznak a világiasságtól való megtisztítására indult cluny reformhoz őszinte szívvel csatlakozó Szent István országában püspöki, érseki és prímási tisztségekre arra teljesen méltatlan, nemegyszer még csak fel sem szentelt kiskorúakat neveztek ki, mások pedig mérhetetlenül és szemérmetlen erőszakossággal csak a vagyon gyűjtésével törődtek, mint például Bakócz Tamás, aki még a pápaságra is pályázott. Nem egy történész megállapította, hogy a XV. századtól kezdve az egyház Magyarországon fonódott össze legjobban az állami adminisztrációval és a világi hatalommal. Fentebb röviden bemutattam azt, hogy Lipót uralkodása idején magas tisztségeket betöltő egyházi méltóságok voltak a magyarság, a magyar függetlenség, az efféle főpapok egyházából kiábrándult és protestánssá lett magyar nép legkönyörtelenebb ellenségei. Ha a nép sorsát, szegénységét vállaló ferences, domonkos és pálos szerzetesek nem képviselték és szolgálták volna krisztusi alázattal e két pogány közt egy hazáért küszködő népet, talán már el is veszett volna teljesen a katolikuság Magyarországból. Sajnos, az egyháznak a nagybirtokos főurakkal és a Bécsi udvarral való szoros összefonódása tovább tartott. Pedig a történelmi egyházak tudták volna csak az ország, az egész nemzet egyetemes érdekeit összeegyeztetni, megfogalmazni és kettészakadt műveltségét összeforrasztani, egyáltalán a társadalom szélsőséges szétszakadását a szeretet parancsával legalább enyhíteni. A Tridenti Zsinat az egyház öntisztítására hozott határozatait Magyarországon csak két egyházmegyében hirdették ki, de szinte sehhol sem követték javaslatait. Rudolf trónralépésével az ellenreformáció fő célja a protestánssá lett magyar urak és a nép végleges megtörése, erőszakkal, fegyverrel. Rábéczi királyi helytartó és Szuhai kamaraelnök, egri püspök az országgyűlés eltörlését javasolják, majd az említett kolduló rendek tagjainak prédikálási jogát és mozgását is korlátozzák. Széchenyi György érsekeket, aki családjának hatalmas vagyont és grófi rangot szerzett a ferencesek megsértéséért hiába bünteti meg a pápa. Az egyházi nagybirtok a XIX. század végére csaknem 3 millió holdat tesz ki, ennek 5%-a a lelkészeké, 6%-a egyházközségeké. A főpapok mindenekelőtt e feudális, nagybirtokos hatalom képviselői lesznek, a Habsburgok feltétlen hívei. Csak az Erdélyi Katolikus Státusznak van önkormányzata (és a Soproni Konventnek, 2004-ig!). Eötvös József 1867-ben veti fel a katolikus autonómia és a világi hatalomtól való elválasztás kérdését, majd Deák Ferenc 1873-ban, sikertelenül. Ezért nem hathat XIII. Leo pápa *Rerum novarum* kezdetű enciklikája sem 1891-ben, pedig szerte Európában éppen az egyházak lesznek a szociális igazságtalanságok

ellen felemelkedők támaszai. Az első szegényparaszti megmozdulások, aratósztrájkok még fehér zászlók alatt kérnek, követelnek emberibb viszonyokat, mint például 1891-ben Orosházán és három évvel később Hódmezővásárhelyen és csak azok brutális leverése és megtorlása után válnak vörössé. 1906-ban többszáz földmunkásszövetség létesült néhány hónap alatt, de Andrassy belügyminiszter közel 5000 embert ítéltet el. Az 1907-ben megindult keresztényszocialista mozgalom nem tudta felvállalni a nyugateurópai keresztényszocialista célokat. Az 1908-ban megalakult Katolikus Népszövetség pedig nyilvánosan szembehelyezkedett a földreform gondolatával is. A keresztény társadalmi igazság elvei nem érvényesülnek, ezért először az értelmiség, aztán a munkásság is csalódva hagyja ott az egyházat. Egy egeri kanonok könyvet ír a nagybirtokrendszer igaz és keresztény voltáról. Prohászka, Majláth, Fischer Colbrie, Apponyi szavai pusztába kiáltott szavak. Az Első Világháború végén, igaz, a katolikus egyház felajánlja birtokait egy földreformra, de már késő. Az u.n. ellenforradalom, a kommunista diktatúra megdöntése, megmenti a nagybirtok-rendszert. Trianon után minden, magyar földből részesülő utódállam földreformot hajt végre a kapott területén, és ezzel megváltoztatja a nemzetiségi arányokat is, a magyarok kárára. Magyarországon nemcsak kitart a feudálkapitalista rend, hanem még igazságtalanabban sújtja a szegényebbeket. A földadó a nagybirtok esetében holdanként csak 138, a középbirtok esetében 187, a kisbirtokosnak 219, a törpebirtokos, az egy-két holdon nyomorgó napszámos 300 pengőt fizet holdanként. (Málnási 1959.124-129.p.) A Habsburg telepítési politikának köszönhetően az egykori Magyar Királyság területén a XX. századra a magyar a legszegényebb. A szerbek 36%-a, a szlovákok 29%-a, a románok 27%-a, a horvátok 20%-a, a rutének 19%-a a magyarok 45%-a földnélküli. (Málnási i.m.130.) A magyar nép vezetői, a hatalmasok nem érzik sorsközösséget a néppel. Századok óta. 1942-ben hazatelepítik Bukovinából a Madéfalvi Veszedelem után oda kimenekült székelyeket. Mindszenty az egyház földjéből akar nekik kisbirtokokat osztani, ezt a Felsőház megakadályozza, így kerülnek a Jugoszláviától visszaszerzett Délvidékre, a Trianon után betelepített szerbek házaiba, hogy onnan 1944 őszén fejveszettezen meneküljenek ki. Napjaink egyik tudományosan megalapozott és nemzetközi statisztikákkal megerősített tétele az, hogy abban az országban, ahol a népesség legtöbbször kereső 1/5-e, és a legszegényebb 1/5-e közt a legkisebb az életszínvonalbeli különbség, ott a lakosság átlagéletkora a legmagasabb. Ott, ahol a legnagyobb, ott a legalacsonyabb. A közösségi tudat, mint népegészségügyi tényező. „Európában Magyarországon pusztít a legalaposabban a tüdővész; majdnem ötször annyit, mint a sötétnek nevezett Délafrikában. A tifusz csak Spanyolországban pusztít többet; nálunk kétszerese az áldozata, mint Csehszlovákiában és tízszerese az angol átlagnak.” Apponyi Albert szavaival: „a magyar néplélek betegesebb volt minden más nép lelkénél; osztozott valamennyinek szociális bajaiban és azok tetejébe éreznie kellett a nemzeti élet csonkaságának mindent átjáró, megrontó hatását...” (Málnási i.m.142.) Csaknem 80 évvel később ezt igazolni

fogja száraz, tudományos és statisztikai tényekkel a Budapesti Egyetem Magatartástudományi Intézetének munkája. (Kopp – Skrabszki 1993).

A magyarság legjobbjai mindnyájan úgy látják, hogy a magyar nemzet műveltségének kettéosztottsága a baj forrása. A műveltség fontos eleme az összetartozás, a szolidaritás érzésének, minden szinten. A XIX. század elején különösen Arany János és Petőfi Sándor népiességének értelmét így adták meg ők maguk: ha a nép uralkodni fog a költészetben, úgy akkor hamarosan uralkodni fog a közéletben, vagyis az ország vezetői az egész nép, és nem csak saját érdekeiért fognak fáradozni. Széchenyi István a nép ázsiai magyar, és a nemesek, a gazdagok európai- német műveltsége között látja a betemetendő szakadékot. Győrffy István, a magyar néprajz első, budapesti tanszékvezető professzora a magyar nemzet műveltségbeli megosztottságát a honfoglalás előtti időkre vezeti vissza. A történettudomány akkori nézeteinek megfelelően úgy látta, hogy Árpád és vezértársainak kultúrája és nyelve török volt, míg a néphagyomány vagyis a magyarság nagyobb része ugor eredetű volt és magyarul beszélt. Ennek a magyar nemzetmegtartó hagyománynak letéteményese, őrzője a magyar parasztság, az európai, nemzetközi magas műveltség hordozója pedig az úri, nemesi osztály volt, mely török nyelvét előbb latinra, majd németre cserélte fel. „A néphagyomány tart meg bennünket magyarnak, s a nemzetközi műveltség tesz bennünket európaivá... Ha azonban csak európaiságra törekszünk, lehetünk nagyműveltségű népek, de minél hamarabb megszűnünk magyarnak lenni. Beolvadunk abba a nagy nyugati nemzetbe, melynek műveltséghatását legkönnyebben elfogadjuk...”(Győrffy I. 1939). E sorokat azért is idézem, mert lényegében azt mondja ki, hogy a nép és az iskolázott úri-polgári osztály műveltségét ha nem tudjuk egységesíteni, akkor megszűnik a magyar nemzet. Kodály Zoltán is hasonlóan látja ezt a kérdést. Ő a néptől gyűjtött, eltanult zenei kultúrát akarta beemelni a felsőbb osztályok zenei műveltségébe, azért, hogy megmaradhassunk. Ezért a népi kultúra értékeit, ő elsősorban a népzeneire gondolt természetesen, az iskolai tananyag részévé, a kultúra eleven tényezőjévé kell tennünk. Hasonlóan gondolkodott Karácsony Sándor, Bálint Sándor, Németh László, Bibó István, Kodolányi János, Péter László és Vargyas Lajos, hogy csak a népi kultúra nemzetközi hírvetői és a nemzetről gondolkozók közül idézzek néhány ismertebb nevet. A vita máig nem csillapult, hol a népi és urbánus, hol a narodnyik- nacionalista és mélymagyar-hígmagyar jelzőkkel lealacsonyítva és kigúnyolva tart és a buta paraszt alakja, Európában szinte egyedülálló mértékben, kabarék, Tv jelenetek és gúnyolódó írások tárgya. Ma is észlelhető mértékben hát meg vagyunk osztva, és közösségeink, nemzeti szolidaritásunk széteséséért az egész magyarországi lakosság súlyos árat fizet: Európa legbetegebb, szorongó, önzésbe merült, megosztott népe vagyunk, ahogy azt hazai és nemzetközi egészségügyi statisztikák döbbenetes adatai igazolják. (Kopp–Skrabszki 1993).

Ehhez még három tényre gondoljunk. Az egykori vasfüggönytől nyugatra az egész Európában összesen 24. 000 embert ítéltek el úgynevezett háborús bűnösként a II. Világháború befejezése után. A százmilliós Japánban 1260-at. Magyarországon 1945 februártól 1950 áprilisáig a népbíróságok 23.946 antibolsevistát marasztaltak el háborús vagy népellenes bűncselekmény címén. 2004-ben a magyar állampolgárság kiterjesztésének ügyében az ország szavazópolgárainak fele sem ment az urnákhoz, bár a szavazók közt többségben voltak azok, akik a határon kívül rekedt magyaroknak megadatta volna a magyar állampolgárságot. Az önzés és közöny a gyávaság legegyszerűbb formái, jutalma a magányosság.

Kendőzetlenül látnunk kell tehát ma, hogy borúlátó és reménytelen közérzetünknek, mint nemzeti önképünknek mi az oka, eredete: közösségeink hiánya, műveltségünk megosztottsága, zavaros történelmi tudat, elmagányosodás. Kopp Mária idézett könyvében arra is rámutat, hogy ez nem egyszerűen a modern, embertelenedett, globalizált világ hatása, hanem a szorongáskeltés minden uralkodni kívánó hatalom érdeke, és ennek szolgálatában állhatnak a médiák is, és más eszközök is, melyek minden lehetséges közösséget, szolidaritást, összetartozási érzést rombolnak: a családot, a falut, az egyházakat, kis iskolákat és a nemzeti érzést egyaránt. Mégpedig leginkább az önmegvalósításra, a korlátlan szabadságra és az ésszerűségre, haszonra való hivatkozással. Mert a szorongó ember irányítható, helyettesíthető, mindennel, átvitt értelemben is megetethető és megvehető. Mint annakidején Szelepcsényi vagy Forgách Ádám is volt. Látnunk kell történelmi útunkat, gyengeségeinket és bűneinket is, hogy a helyes láttelelet után megfelelő gyógyításba kezdhessünk. Erre is találunk lelkesítő példákat a magyar történelemből, melyek egész Európát beragyogták.

Botos László

2011-8-18